

Előkészületek a nyári táborokra

A 2009. január 15-i ügyintéző bizottsági ülésünkön kiértékeltek az elmúlt évi Biblia-táboraink tanulságait, és feltérképeztük a 2009. évi táborok sikeres lebonyolításához szükséges tennivalókat. Mindkét táborunknál számos pótolnivalót és nagyon sok fejlesztési feladatot találtunk.

Akik bózsvai táborainkon tavaly részt vettek, már tapasztalhatták az adakozás áldásait, ami egy szépen berendezett nagy sátorban valósult meg. Törökkoppányban sikerült lecserélni ágyaink 70 százalékát, akadálymentesítettük közlekedési útjainkat, és sikerült felújítani előadói sátrunkat is. Hálásak lehetünk Istenünknek, aki arra indított embereket, hogy bőkezű adományaikkal segítsék táboraink fejlődését.

Ebben az évben is sok teendőnk van, amelyek közül talán az alábbiak a legfontosabbak: országos gyűjtést szeretnénk szervezni, hogy a táborainkban az ágyneműket lecserélhessük. A bózsvai étkező épületét már régen kinőtöttük, amit egy hasonló többfunkciós (étkezés, előadások, csoportfoglalkozások stb.) sátor beállításával (mint az előadói sátor) próbálunk kiváltani.

A kőépület tetőráépítését és téliesítését tervezzük, hogy egész évben tarthassunk itt egészségügyi és egyéb – kis létszámú – táborokat.

Szeretnénk, ha testvéreinknek a tizedcédulán is volna lehetőségük adakozni a táborfejlesztésekre. Addig is, amíg ez a rovat megjelenik a cédulán, az „egyéb ………” adakozási célokhoz beírhatjuk a táborfejlesztésre felajánlott adományainkat.

Azok számára, akik önkéntes szeretetmunkát tudnának vállalni, előzetes személyes egyeztetés után márciustól áprilisig tudunk munkát biztosítani szállítás és szerény étkezés fejében.

A törökkoppányi tábor számára jó lenne minél hamarabb megtalálni az állandó szakácsot. Ha vannak a vegán konyhában jártas, főzni tudó testvéreink, akik vállalnák a feladatot, a képzésüket (szakmai papírok megszerzését) is támogatnánk, ha a gyülekezetük és lelkészüket is ajánlja őket erre a szolgálatra.

Táborozóink hozzájárulását az árváltozások miatt sajnos ez évben is emelni kellett a felnőttek és diákok esetében napi 200, a gyermekeknek napi 100 forinttal. Kérjük intézményeinket és gyülekezezteinket,

hogy időben vizsgálják meg, kik szorulnak anyagi támogatásra a Biblia-táborokon való részvételhez, és saját hátszékükben gondoskodjanak a segítségükről. Ha a támogatás meghaladja anyagi lehetőségeiket, akkor a szociális osztályhoz fordulhatnak, de kérjük, hogy minden intézményben és gyülekezetben legyen testvérünk, aki erre odafigyel.

Táborainkban továbbra is elfogadjuk az üdülési csekket. Felhívjuk a táborozók figyelmét, hogy a jogszabályoknak megfelelően a csekk csak a táborozásban részt vevő személyek tábordíjának fedezetéül használható fel, és csak a csekkben megjelölt személytől fogadhatjuk el.

Szeretnénk testvéreink és barátaink figyelmét felhívni két törökkoppányi táborra. Az egyik a **családos kézműves tábor** július 19–26. között: ide a táborvezetők szeretettel várnak családokat, házaspárokat és házasságra készülő párokat. A hangsúly nem a „kéz-

műves” és nem a „családos” szavakon van, hanem a házaspárok, szülőknél, illetve a házasságra készülő párokon. Eredetileg házaspárok és házasságra készülők hete lett volna (szeretnénk, ha az is maradna), de többen jelezték, hogy csak a gyermekeikkel együtt tudnak jönni, ezért módosult az elnevezés.

Reményeink szerint a másik tábor is nagy érdeklődésre tarthat számot. Az **életmódtáborba** Kaliforniából érkezik dr. Strachan testvérünk, pszichiáter, akinek nagy tapasztalata van a lelki betegségek bibliai alapú, gyógyszermentes terápiái terén. A választás

természetét, hatalmát, a lelki betegségek megelőzését és kezelését mutatja majd be. Emellett a fizikai életmód-változtatás konkrét lépéseiről is szó lesz, elméletben és gyakorlatban egyaránt. Hasonló képzést nyújt a mértékletességi munkában, mint a tavalyi, csak más területen. Mivel sok érintett van a környezetünkben, hasznos részt venni ezen a táboron.

Minden kedves táborozónknak kellemes felüdülést, feltöltődést, és áldott időtöltést kívánunk a választott táborhelyen!

Makra Jenő

Beszámoló az országos egészségügyi konferenciáról

Az országos egészségügyi osztály február 8-án, a budapesti Bertalan Lajos utcai imaházban konferenciát szervezett. Ezúton szeretnénk megköszönni testvéreinknek a várakozáson felüli érdeklődést, aktív figyelmet és közös megbeszélést, amely lehetővé tette, hogy hasznos, építő alkalommá váljon ez a rendezvény, és az osztályt is segítse az érdemi előrehaladásban. Újra tapasztalhattuk, milyen áldásokkal járhat a közös, egy akarattal való „együtt lakozása az atyafiaknak”.

A konferencia első részében két rövidebb, vetítéssel egybekötött előadás hangzott el. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy a szokásaink „kitaposott utakat” hagynak értelmünkben, lelkünkben. Az egészségügyi munka „hűséget jelent a kevesen”, és Isten egyik olyan próbája, amellyel azt vizsgálja, hogy népe mennyire „él minden igével, amely Isten szájából származik”. A második előadáson két tanulmányt ismertettünk. Eljött-e az idő, hogy teljesen felkészüljünk az állati termékek elhagyására? A válasz: igen. Ennek indokait taglalja az első füzet. A második tanulmány részleteiben is tanácsol abban, hogyan kössük össze a bibliai és az egészségügyi munkát a gyakorlatban. Várjuk észrevételeiteket, ötleteiteket, javaslataitokat ezzel kapcsolatban is. A tanulmányok kaphatók a BIK Könyvkiadónál, 350 forintos áron. Szintén bemutattuk az *Új Életmód* egészségmagazint, amelynek elindulása és haladása folyamatos hálára adhat okot. (A negyedéves lap

megvásárolható és megrendelhető a BIK Könyvkiadónál, illetve előfizethető a taplalkozas@gmail.com címen e-mailben, vagy levélben a zugligeti titkárság címén.)

A konferencia egyik legfontosabb része a dr. Horstley és Ann-Marie Scott által nyáron megtartott „New Start”-képzés video- és hanganyagának bemutatása volt. A 15 DVD-ből és 6 CD-ből álló sorozat szinte teljes képet ad a természetes egészségvédelemről. Köszönjük az eddigi DVD-vásárlásaitokat, a sorozat – illetve annak bármely része önmagában is – továbbra is beszerezhető Tóthné Varga Melittánál (06-20/772-2220, melitta@freemail.hu) vagy a magnóosztálynál. A teljes sorozat ára 12 600 forint (részletekben is kifizethető).

A délutáni fórumbeszélgetésen egyebek mellett felmerült egy egészségügyi „néma hírnök” terve, illetve egészséggel foglalkozó kérdőíves munka elindítása.

A konferencián elhangzottakat letölthetitek a www.kerak.hu/mp3/egkonf.ppt címen – köszönjük Nemes Dénesnek. Szintén letölthető a Reménység Stúdió által készített bemutatófilm a képzésről, amelyet Bánhidi Tibornak köszönünk.

Isten áldja meg azokat a közös törekvéseinket, amelyek előreviszik az Úr ügyét, nekünk pedig tapasztalatokat, egészséget és lelki áldást adhatnak.

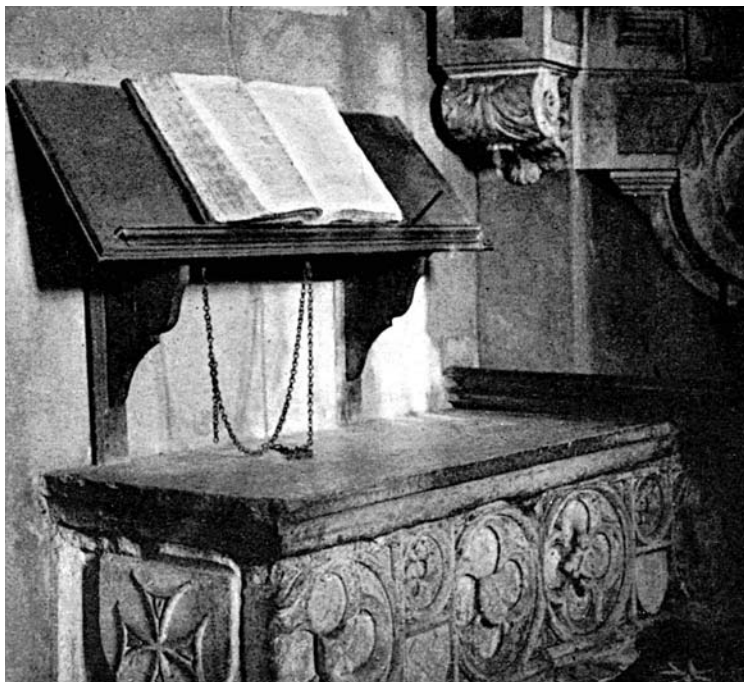
Testvéri üdvözlettel
Tóth Gábor

A „Biblia-háború” folytatódik

A Biblia éve – A Biblia évszázada

„Sok egyházban kétkedéssel és hitetlenül értelmezik a Szentírást. Nagyon sokan megkérdőjelezzik a Biblia igazságát. Az emberi fejtegetés és a balandó szívek képzelgésesei kétséget támasztanak Isten szavának ihletettségével kapcsolatban... Ez az utolsó napok egyik jellemzője.”

(Ellen G. White: *Szemelvények*, I., 15. o.)

„A Biblia éve 2008” – valóban a Bibliáról szólt?

Amikor a 2008-as évet a történelmi egyházak „A Biblia éve”-nek nyilvánították, sokakban felmerült a kérdés: Mire lehet alkalmas egy ilyen programsorozat? Vajon tényleg közelebb kerülnek ezáltal az emberek Isten beszédéhez? Kikhez akarnak szólni: a Szentírást nem ismerőkhöz, vagy inkább a formálisan keresztény tömegeket próbálják meg „az igen biztos próféta beszéd”-del megismertetni? A 2008. év véget ért, de válasz a fenti kérdésekre nem született. Sőt a programsorozatot, különböző rendezvényeket, sajtóban megjelenő bibliás cikkeket figyelve csak tovább szaporodtak bennem a kérdések. Főleg miután elolvastam az egyik talán legnagyobb hírverést kapó, egyébként rendkívül látványos kiállítás – *Biblia Sacra Hungarica – A könyv, „mely örök életet ad”* – 285 oldalas, gyönyörűen illusztrált albumát.

Az Országos Széchényi Könyvtárban 2008. november 21-től 2009. március 29-ig tartó kiállítás írott dokumentációjában néhány tanulmány foglalkozik a Bibliával. Az elsőben, amely címében is utal az Írásra

mint amely „a Szentléleknek gyönyörűséges patikája” (Heltai Gáspár), ellensúlyozandó megjelenik a katolikus Káldi György gondolata, miszerint „a felkészületlenek kezében minden gyógyszer méreggá válhat”. Végig ez a fajta kettősség jellemzi a tanulmányokat, legalábbis az Írás személyes kutatásával összefüggésben.

Egyértelműbb a beszéd, amikor a Bibliának az európai és a keresztény kultúrában betöltött szerepéről esik szó. Rózsa Huba pápai prelátus, egyetemi tanár már írása kezdő bekezdésében felveti az időszerű kérdést: „Az Európai Unió nem volt hajlandó alkotmányában rögzíteni, hogy az európai kultúrának keresztény gyökerei vannak... Mi maradna Európából, ha eltávolítanánk belőle mindazt, ami az európai kultúrában keresztény ihletésű?” – hangzik a költői kérdés (15. o.). A folytatásban azután a Bibliának is jut némi méltatás, illetve eszközi szerep a fenti tétel alátámasztására. Persze szó esik a későbbiekben a globalizáció és a liberális gazdaságpolitika veszélyeiről is, majd erre válaszként a szerző szerint biblikus, valójában katolikus-ökumenikus történelemszemléletről, amely szerint „a történelem Krisztus felé tart, benne eléri beteljesedését, és az utána következő idő

Krisztus második eljövetele felé tart”. Az egyszerű olvasó számára nehezebben érthető, tudományos igényvel írt tanulmányokban is fel-felbukkannak az Ige kutatására ösztönző idézetek a reformáció korából: hogy például bár Kálvin a Bibliát „vaskos héjú kenyérnek” mondta, az 1563-as *Tarcal-tordai hitvallás* szerint „Valaki e szent könyveknek olvasását emberektől megtiltja, tudja meg, hogy azoktól minden bizonyos vigasztalásnak és idvességnek reményét elveszi” – amint tette VIII. Kelemen pápa, aki 1593-ban a püspököktől visszavonta az anyanyelvű Biblia-olvasás engedélyezésének mérlegelési jogát, így a nemzeti fordítások az egyházi indexre, azaz a tiltott könyvek listájára kerültek.

Miközben ez a Bibliát méltatni hivatott kötet a különböző keresztény nézőpontok békés egymás mellett élését jeleníti meg, alapvető kérdésekre nem ad választ: Kultúrkincsünk csupán, vagy „mindennapi kenyerünk” a Biblia? Fontos az olvasása, vagy még mindig veszélyes? Megérthetjük-e, és ha igen, hogyan; vagy csak némelyeké e tudás? Akik a reformáció idején ellenségei voltak egymásnak e könyv igazsága okán, most hogyan egyeznek? És egy utolsó kérdés: miért nem közös a Biblia 2008-ban, azaz *melyik* Biblia éve volt 2008, az eredeti 66 könyvből álló Bibliáé, vagy tantételi okokból kibővített katolikus gyűjteményé? Van vagy lesz katolikus-protestáns Biblia?

„A *Dei Verbum* kezdetű, 1965-ben kiadott dogmatikus konstitúció az együttműködés egészen új lehetőségeit teremtette meg. A bibliatársulatok szemszö-

géből nézve a *Dei Verbum* olyan kijelentései, mint »Krisztus hívei előtt szélesre kell tárnai a kaput, hogy hozzájussanak a Szentíráshoz«, vagy »az Egyház anyai törődéssel gondoskodik róla, hogy megfelelő és pontos fordítások készüljenek az egyes nyelveken, főleg a Szent Könyvek eredeti szövegei alapján. E fordításokat minden keresztény használhatja majd, ha – eljön az ideje és az egyházi hatóság jóváhagyja – különvált testvéreink is részt vesznek elkészítésükben.«” (I. m., 100. o.) A katolikus Keresztény Egység Titkárság és a megfelelő protestáns szervezetek együtt ki is dolgozták a közös Biblia-fordítás alapelveit, ez alapján számos „közös Bibliát” adtak ki a világon. Olyan Bibliákról van szó, amelyeknek az írásgyűjteménye egyszerre eredeti (66 könyv), ugyanakkor kibővített; egyszerre tükrözik a katolikus és protestáns nézőpontot (?). Egy hasonló magyar nyelvű Biblia elkészültének problémáiról Pecsuk Ottó református lelkész, a Magyar Bibliatársulat Alapítvány (MBTA) főtákarója a következőképpen számol be: „A közös fordítás körüli szervezés 1998–99-ben felgyorsult, amikor is a Katolikus Püspöki Konferencia nyilatkozatában kifejezte eltökéltségét egy ökumenikus Biblia-fordítás elkészítésére... Az egyeztetések tovább folytak... egy ponton azonban elakadni látszottak... A tárgyalásokban olyan új, sajátosan magyar szempontok bukkantak fel, amelyekben nem volt egyetértés, és amelyek megakasztották a további együttműködést. A másik gondnak azt érzem, hogy nem voltak és még most sem tökéletesen tisztázottak

a szerepek. A protestáns felet képviselő MBTA-nak be kell látnia azt, hogy a Katolikus Egyházban a Szentírásnak még ma sem ugyanaz a szerepe és jelentősége, mint a protestáns egyházakban, ráadásul a katolikus döntéshozási rendszer és képviselési mechanizmusok lényegesen eltérnek a protestáns felekezetekétől” – olvasható „A Biblia éve”-kötet utolsó tanulmányában (103. o.). Ugyanakkor a Széchényi Könyvtárban kiállított Bibliák a történelem nagyszerű és drámai emlékei annak a súlyos veszteségeket előidéző harcnak, „háborúnak”, amely a Biblia tekintélye és értelmezése körül mindig is folyt.

A Biblia évszázada

A fenti fejleményekről mit sem tudva ülttem le egy 2008 eleji – a Biblia évét beharangozó – újságcikkkel a kezemben annak idején, és kértem meg néhány testvéremet *A Biblia évszázada* című könyv közös elkészítésére. Magam sem tudtam, mibe fogok. Túl az írásos és képi anyaggyűjtés ne-

William Tyndale bronzszobra Londonban, részlet (Sir Joseph Boehm alkotása, 1884)

hézségein – magyar nyelvű irodalma a reformációs Biblia-fordításoknak szinte alig; a valdens völgyekben március végén –5 Celsius-fok van a kocsi csomagtartójában hajnalban (lásd fotózás 10 nap alatt Wartburg várától, Londont Bristol felé menet érintve, Dél-Franciaországon keresztül a Kotti Alpokig). No meg hát megírni...

A címet „indulatból” választottam: mi az, hogy „A Biblia éve”?! Évszázada! Az 1500-as évek végig arról szóltak, hogy Krisztus után 15 évszázaddal (!) végre emberek kézbe kaphassák az Igét saját nyelvükön. Európa legnagyobb nemzetének a nyelvtana, szókészlete tisztult le, írásbelisége született meg az első anyanyelvű Bibliák kiadásával.

Aztán lecsillapodtam, és munka közben rácsodálkoztam Lutherre, aki a mészárosok üzleteit járva kereste a német kifejezéseket az ószövetségi áldozati állatok belsősegeinek pontos lefordításához, miközben nyomdába küldte azt a nagy vihart kavarázó újszövetségi mondatot, hogy az ember „egyedül hit által igazul meg” (Római levél 3. fejezet). Megrendültem, amikor „valdenszek nyomait” fényképezve a francia Pierre-Robert Olivétan szavaira gondoltam, aki a szegény, üldözött valdens parasztok utolsó pénzéből fizetett francia fordítást készíttette. Előszavában ajánlva minden francia ajkúnak immár Isten teljes beszédét:

„Jézus azért, hogy megajándékozza az egyházat azzal, amire az olyannyira vágyik, azt a feladatot bízta rám, hogy kivégyem és feltárjam ezt a kincset héber és görög köntöséből, hogy aztán francia dobozkába csomagolhassam a képességeimhez mértén legmegfelelőbb módon, és átújthassam Neked, ó szegény egyház...”

Olivétanról még egy kép sem maradt fenn; Rómában tűnt el fiatalon – nyomtalanul. De ugyanez az érzés kerített hatalmába a Bózsva környéki tájat járva, Károlyi Gáspárt kutatva. Aki – nem magyar anyanyelvüként – ízes, nyelvművelő magyarsággal végezte fordítói munkáját, idős kora ellenére. A haláltól is csak azért félt, nehogy félkész Bibliát készítsen.

Ez volt, ilyen volt a Biblia évszázada. Nem volt hibátlan. Politikai alkuk és érdekek csakúgy, mint vallási ügyeskedések szintén mozgatták az eseményeket. Mégis voltak néhányan, akik – zárva a sort William Tyndale-lel – az életüket sem kímélték, csak legyen ott az emberek kezében Isten beszéde. Kivégzése előtt nem sokkal levélben kéri (lásd *A Biblia évszázada* című könyvben az eredeti levelet és magyar fordítását) a hatalmasságokat, hogy ha már úgylégsúlyosan megbetegedett a verembörtönben, legalább hadd olvasson:

„...legfőképpen azért könyörgök és esedezek komolyan kegyelmességedhez, járjon közben az apostoli helynök úrnál, hogy netalán méltóztatna hozzájárulni ahhoz, hogy használhassam a héber Bibliámat, héber nyelvtanomat és a héber lexikonomat, és az időmet azok tanulmányozásával tölthessem. Ily módon az ember azon kívülről, hogy esetleg megkaphatná, amire nagyon vágyik, lelke üdvösségén is munkálkodhatna. De ha személyemet illetően valami más döntés születne, még mielőtt véget érne a tél, én türelmes leszek, alávétve magam Isten akaratának, az én Uram, Jézus Krisztus kegyelme dicsőségére, kinek lelke irányítsa az Ön szívet örökké. Amen.”

Emlékeztessen mindez bennünket is mennyei Atyánk irántunk való jóságára. „Köszönjük meg Istennek, hogy a Szentírás éppúgy íródott a szegény, mint a tanult ember számára... Minden kor és minden társadalmi réteg emberéhez egyaránt szól.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I., 18. o.)

A Bibliáról keveset vagy semmit nem tudó, a vallási dolgokkal szemben előítéleteket tápláló embereknek készült ez a könyv. A Szentírás értékéről, igazságáról és a valódi kereszténységről szól. Használjuk fel mint eszközt az evangélium hirdetésének munkájában.

Cserbik János

Prédikátorok és gyülekezeti vének

Folytatjuk a részletek közlését P. Gerard Damsteegt egyháztörténész testvérünk tanulmányából, amelyben összehasonlítja az újszövetségi egyházszerkezeti modellt a korai adventmozgalom szervezeti struktúrájával, valamint a jelenlegi működési rendünkkel. Az alábbi részlet azt mutatja be, hogyan reagált Ellen G. White arra a törekvésre, amely James White halála után kezdődött.

Ellen White ellenzi, hogy a lelkészek „állandó prédikátorokként” működjenek

A 19. század vége felé egyre több vitával találkozunk a prédikátorokra és a helyi gyülekezethez való viszonyukra vonatkozóan. Ellen White 1883-ban az ülésező generálkonferenciához szólt, amely éppen egy gyülekezeti kézikönyvvel kapcsolatos javaslattal foglalkozott – e szerint a területi elnökségeknek olyan prédikátorokat kellene alkalmazniuk, akik a helyi gyülekezetek lekipásztoraiként dolgozhatnak. Ellen White prédikációjában kihangsúlyozta, hogy a konferenciák elnökeinek gyakorlati tapasztalatokra kellene szert tenniük az Istenben való bizakodás és a teljes önátadás terén ahelyett, hogy másoknak számoljanak be a problémáikról, és ezt követően a felügyeletük alá tartozó prédikátorokat is ugyanilyen függésre készítsék. Ezt követően a gyülekezeteket arra kellene nevelniük, hogy maguk oldják meg a saját gondjaikat a prédikátorok segítségül hívása helyett. Idézzük: „Az egyes államok területi elnökei saját eljárásaik révén a felügyeletük alá tartozó prédikátorokat is nevelik, és közös erőfeszítéssel úgy nevelhetik a gyülekezeteket, hogy nem lesz szükséges az egyházkörzetek prédikátorait elhívni a munkaterületükről, hogy a gyülekezetben felmerülő nehézségeket és széthúzásokat megoldják.” Ez igazán időszerű tanács volt, amelyet éppen akkor adott, amikor az „állandó prédikátorok” kinevezésére irányuló törekvés már majdnem teret nyert egy hivatalos gyülekezeti kézikönyvben. Kétségkívül Ellen White befolyásának köszönhető, hogy a javaslat megbukott.

Ellen White nem sokkal az 1888-as minneapolis-i konferenciát követően óva intette a hívőket attól, hogy teljesen a prédikátorokra hagyják a gyülekezetekért végzett munkát. Idézzük: „Ne a prédikátorokra hagyjátok az összes munkát a gyülekezetben és annak környezetében.” A prédikátorok feladata az, hogy „megkeressék az elveszett juhokat”, míg a tagoké az, hogy „segítsenek nekik ebben”. A gyülekezeti tagok-

nak „elegendő világossággal kell rendelkezniük ahhoz, hogy képesek legyenek gondot viselni magukról”.

Néhány évvel később, a századforduló környékén Ellen White egyre inkább hangoztatta nemtetszését azzal a tendenciával szemben, hogy egyes nagyobb gyülekezetek olyan prédikátorok kinevezését követelték, akik kizárólag e gyülekezetekre korlátoznak a tevékenységüket. Ellen White előre látta, milyen kedvezőtlen hatása lesz ennek a gyülekezetszervezési modellnek a prédikátorokra, a gyülekezetekre és a hetednapos adventista mozgalomnak a világ evangelizálása érdekében végzendő missziójára. Felhívta a figyelmet Amerika és más országok nagyvárosaira, ahol még nem végeztek olyan munkát, amelyet kellett volna, mert sok gyülekezetünk elszakadt a Szentlélek vezetésétől. Ennek következtében elvesztették az emberek megmentésére irányuló igyekezetüket, és a prédikátoroktól várták, hogy elvégezzék a munkájukat. Ellen White így írt: „Számos gyülekezet testületileg és egyénekenként is annyira eltávolodott Istenről, és oly mértékben elszakadt Szentlelkétől, hogy lelkeket hagytak elveszni maguk körül, miközben munkásokat követeltek, akik a gyülekezetért dolgoznának. Ezt a kérésüket teljesítették, miközben az ellenszegülőket és a bűnösöket megfosztották attól az üzenettől, melyet Isten kívánt adni számukra.”

Ismét kihangsúlyozta: „Az evangéliumnak el kell jutnia minden nemzethez, nyelvhez és néphez, és a prédikátoroknak nem szabad kizárólag az igazságot már ismerő gyülekezetekre korlátozniuk a munkájukat. A prédikátorok és a gyülekezeti tagok egyaránt sokat veszítenek azzal, hogy ezt a munkamódszert követik.”

Az „állandó prédikátorok” kinevezésére irányuló tendencia rendkívül kedvezőtlenül befolyásolta a területi elnökségek részvételét az egyház missziójában, mivel elvonta tőlük a munkaerőt az új munkaterületeken való gyülekezetalapításhoz. Ellen White ezt írta:

„Népünk nagy világosságot kapott, az igehirdetői munkaerő nagy részét mégis a gyülekezetekre pazarolják. Azok tanítására, akiknek tanítóknak kellene len-

niük; azok megvilágosítására, akiknek a világ világosságaként kellene ragyogniuk; azok öntözésére, akiknek az élő víz forrásaiként kellene áradniuk; azok gazdagítására, akiknek az igazság aranybányáit kellene feltárniuk. Azoknak ismételtetik az evangélium felhívását, akiknek szét kellene szóródniuk a föld végső határáig, hogy a menny üzenetét hirdessék mindazoknak, akiknek nem voltak hozzájuk hasonló kiváltságaik. A prédikátorok azokat táplálják, akiknek a mellékutakon és a sikátorokban kellene hirdetniük a meghívást: »Gyertek, mert immár minden kész. Gyertek az evangélium vacsorájára, a Bárány menyegzőjére, mert immár minden kész.«

Mivel az „állandó prédikátorok” kinevezésére irányuló mozgalom folytatódott, Ellen White 1900-ban nagy bátorsággal figyelmeztette a gyülekezeteket, hogy az ő kötelességük felszólítani prédikátoraikat a nem hívókért végzendő munkára, míg ők, a gyülekezet tagjai maguk gondoskodnak a gyülekezeti szolgálatokról és a környezetükben élő emberekről. Idézzük: *„Abelyett, hogy a gyülekezetek tagjai hagynák, hogy a prédikátorok az igazságot már ismerő gyülekezetekért munkálkodjanak, mondják meg ezeknek a munkásoknak: »Menjetek és munkálkodjatok azokért, akik elvesznek a sötétségben. A gyülekezet szolgálatait mi magunk fogjuk végezni. Mi bonyolítjuk le az összejöveteleket, és Krisztusban maradván mi magunk gondoskodunk lelki életünkről. Mi munkálkodunk a körülöttünk levő emberekért, és mi küldjük el imádságainkat és adományainkat a szükségét szenvedő területek munkásainak fenntartására.«*”

Ellen White a következő évben az 1901-es generálkonferenciához szólt, és kifejezte aggodalmát azzal kapcsolatban, hogy a prédikátorok a gyülekezetek fölött gyámkodnak, miközben annyi hely van, ahol az üzenetet még nem hirdették: *„Szívem megtelek szomorúsággal, amikor a munkaterületre tekintek, és kopár helyeket látok... Ki törődik az emberekkel, akik nem tudják befogadni az igazságot mindaddig, amíg azt valaki el nem viszi hozzájuk? Prédikátoraink a gyülekezetek fölött gyámkodnak, mintha a kegyelem angyala nem küzdene a lelkek megmentéséért.”* Ezt követően a prédikátorokat is felszólította: az újonnan alapított gyülekezeteket arra neveljék, hogy ne számítsanak a folyamatos prédikatori gondoskodásra. *„Azzal a tudattal alapítsátok gyülekezeteiteket, hogy nem kell várniuk a prédikátortól az állandó gyámoltást. Náluk van az igazság, ismerik azt. Önmaguknak kell gyökeret ereszteniük. Mélyre kell hatolniuk, hogy egyre magasabbra nőhessenek. Meg kell gyökerezniük, szilárd alapra kell szert tenniük a hitben.”*

A gyülekezeteket arra kell nevelni, hogy a prédikátor támogatása nélkül is működőképesek legyenek. Ellen White kijelentette: ha önmagukban nem képesek működni, akkor a tagoknak újra kell keresztkedniük, és újjá kell születniük. Kijelentette: *„Ha*

megfelelő tanítást adtak volna, ha a megfelelő módszereket követnék, minden gyülekezeti tag a test tagjaként dolgozna, és keresztény missziómunkát végezne. A gyülekezetek azonban haldokolnak, és prédikátorra van szükségük, hogy hirdesse nekik az igét... Arra kell tanítani őket, hogy ha prédikátor nélkül nem tudnak megállni, akkor újra meg kell térniük, és be kell merítkezniük, azaz újjá kell születniük.”

A gyülekezetek egyre romló lelki egészsége nem csupán a gyülekezetek hibája, hanem a prédikátoroké is. Idézzük: *„Ha a prédikátorok kitérnének az útból, ha új munkaterületekre mennének, akkor a tagok rákényszerülnének arra, hogy felelősséget vállaljanak, és képességeik használat által tökéletesednének.”*

Egy évvel később Ellen White ismét tiltakozott az ellen, hogy egyre több gyülekezet kért „állandó prédikátort”, akik a gyülekezeteiket felügyelnék. Ez a helyzet egyoldalú gyülekezeteket hozott létre, amit ő helytelenített: *„Nem kellene azt kérni, hogy állandó prédikátorok irányítsák a gyülekezeteinket, hanem az igazság életadó ereje készítse az egyes tagokat cselekvésre, hogy minden helyen hatékony missziómunkát végezhessenek. Az egyházat mint Isten karját hatékony szolgálatra kell tanítani és nevelni, tagjainak pedig az Úr odaszánt munkásainak kell lenniük. Az egyház manapság túl egyoldalú.”* Ellen White annak fontosságáról is szólt, hogy az egyházterületek munkásai hagy-

ják ott a gyülekezeteket, és összpontosítsanak arra, hogy új munkaterületeken szólítsák meg a nem hívőket: „Az egyházterületek munkásai tekintsék szabálynak, hogy a gyülekezetekből új munkaterületekre menjenek, és Istentől kapott képességüket az elveszettek megkeresésére és megtartására szenteljék.”

Egyes területi vezetők valószínűleg megpróbálták megvédelmezni az „állandó prédikátor” szerepét a különböző gyülekezetek konfliktusainak rendezésében, Ellen White azonban úgy érvelt, hogy ez hiábavaló, és végül meggyengíti a gyülekezeteket.

„Isten nem azzal bízta meg prédikátorait, hogy javíttassák a gyülekezeteket. Nyilvánvaló, hogy alig végzik el a munkát, máris újra kell kezdeni. Azok a gyülekezeti tagok, akikről így gondoskodnak, vallási értelemben elsatnyulnak. Ha annak a munkának kilenctizedét, melyet az igazság ismerőire fordítottak, azoknak szentelték volna, akik sosem hallották az igazságot, mennyivel nagyobb előrelépés történt volna! Isten azért tartotta vissza áldásait, mert népe nem az Ő utasításával összhangban dolgozik.”

Ellen White előre figyelmeztetett, hogy ha a prédikátorok idejüket és képességeiket a megtéretlenek helyett a gyülekezeti tagokra fordítják, akkor ez gyenge gyülekezeteket eredményez: „Az igazság ismerőit legyengíti, ha a prédikátor a megtéretlenekre fordítandó időt és képességet nekik szenteli... Amíg a gyülekezet tagjai nem tesznek erőfeszítést, hogy a nekik adott segítséget másokkal is megosszák, lelki elsatnyulás lesz az eredmény.”

A tagokat arra kell tanítani, hogy Istenért dolgozzanak, és Tőle függenek, ne a prédikátoroktól. Ellen White ezt írja: „Népünknek az jelenti a legnagyobb segítséget, ha arra tanítjuk őket, hogy Istenért dolgozzanak, és Őrá hagyatkozzanak, ne a prédikátorokra... Időnként helyénvaló, ha a prédikátor szombaton rövid, Krisztus életével és szeretetével átitatott elmélkedést tart gyülekezeteinkben, de a gyülekezeti tagok ne várjanak minden szombaton prédikációt.” A prédikátoroknak ahelyett, hogy a hívőkre fordítanák idejüket, új munkaterületeken kell evangelizálniuk, gyülekezeteket kell létesíteniük, majd tovább kell menniük újabb területekre. Ellen White arra utasította a prédikátorokat, hogy „híntse az igazság magvait. Egyik helyet a másik után kell meglátogatni, egyik gyülekezetet a másik után kell létrehozni. Azok, akik az igazság mellett döntenek, szerveződjenek gyülekezetekbe, és a prédikátor ezt követően haladjon tovább ugyanilyen fontos munkaterületekre.”

A prédikátornak, miután új gyülekezetet hozott létre, munkába kell állítania a tagokat, megtanítva őket, hogyan dolgozzanak: „Mihelyt egy gyülekezet létrejött, a prédikátor állítsa munkába a tagokat. Meg kell őket tanítani, hogyan dolgozhatnak sikeresen. A prédikátor szenteljen több időt a tanításra, mint a prédikálásra. Tanítsa meg a tagokat arra, hogyan adhatják

tovább másoknak a kapott tudást. Az új megtérteket arra kell tanítani, hogy kérjenek tanácsot azoktól, akik több tapasztalattal rendelkeznek a munkában – de azt is meg kell tanulniuk, hogy ne állítsák a prédikátort Isten helyébe. A prédikátorok is csak emberek, tele gyengeségekkel. Krisztus az, akihez útmutatásért kell fordulnunk.” Nyilvánvaló, hogy Ellen White, különösen élete késői szakaszában, prófétai tekintélyénél fogva arra utasította a prédikátorokat, hogy ne a már megalapított gyülekezetekkel foglalkozzanak, hanem elszántan vegyenek részt a még érintetlen területek evangelizációjában. „Prédikátorainknak hű sáfárok módjára bölcsen kell tervezniük. Érezniük kell, hogy nem feladatuk a már megalapított gyülekezetek fölötti gyámkodás, hanem elszánt evangelizációs munkát kell végezniük, hirdetve az Igét, és házról házra járva azokon a helyeken, amelyek még nem hallották az igazságot... Rá fognak jönni, hogy semmi sem bátorítóbb, mint az új munkaterületek evangelizálása.”

Egy 1907-es könyv az egyházszervezetről

A prédikátorok tevékenységével kapcsolatos bizonyosságtételek után néhány évvel a Review and Herald kiadta a J. H. Loughborough által írt *The Church, Its Organisation, Order, and Discipline* (Egyházszervezet, egyházi rend, egyházfegyelem) c. könyvet. Noha ez nem a generálkonferencia kiadványa volt, évekig a helyi gyülekezetek irányításának kézikönyveként használták.

A könyv tartalmazta Ellen White bizonyosságtételeit, és teljes mértékben támogatta a prédikátorok evangelizáló tevékenységére vonatkozó álláspontját. Egyetértett továbbá James White nézeteivel az újszövetségi gyülekezetszervezési modellel kapcsolatban, a helyi vének vezető szerepére, pásztori, tanítói és lelki vezetői szolgálatukra vonatkozóan. A könyv ebből következően nem említi a gyülekezetek „állandó prédikátoraként” végzett lelkesítő szolgálatot.

A vént a „helyi gyülekezetet irányító” tisztségviselőnek tekintették, aki „a gyülekezet üzleti megbeszélésein elnököl”.

A gyülekezeti vének vezető szerepének támogatása

Ellen White prófétai szolgálata során részletes tanácsokat adott arra nézve, hogy mit vár az Úr a vénektől. A vének helyi gyülekezetben végzett szolgálata öt nagy feladatkört ölel fel: a segédpásztorságot, a tagok képességeinek fejlesztésében nyújtott segítséget, a pénzügyi sáfárságban való hűség biztosítását, a vétkező tagokkal való foglalkozást, valamint a gyüle-

kezeti mércék és célkitűzések betartatását. A véneknek adott alábbi tanácsok felvázolják, hogy mit vár el az Úr a vénektől. Ha ezeket betartanák, a gyülekezetek „állandó prédikátor” nélkül is kiválóan működhetnének.

Segédpásztori feladatkör

Ellen White kifejtette, hogy a helyi véneknek Krisztus nyája segédpásztoraiként hármass feladatkörük van. Táplálniuk és gondozniuk kell a gyülekezet tagjait, valamint példásan kell képviselniük a hetednapos adventista életmódot. Vezetői feladatkörükben el kell kerülniük, hogy a hívőkhöz való kapcsolatukban bárki iránt is részrehajlók legyenek. Nem hajszolniuk kell őket, hanem nagy bölcsességgel és önzetlennel kell nekik felkínálni a lelki táplálékot. Nem diktatórként kell fellépniük, hanem ösztönözniük kell a gyülekezet tagjait. A betegek szolgálata is feladatkörük szerves része. Vezetői feladatkörükben Krisztushoz hasonló alázatot kell bemutatniuk. Munkájuk nemcsak a gyülekezeti tagokra korlátozódik, hanem kettessel az evangelizációs munkában is részt kell venniük, hogy megszólíthassák az embereket.

A gyülekezeti tagok tanítása képességeik felhasználására

A véneknek meg kell tervezniük, hogyan tanítsák a gyülekezet tagjait Istentől kapott talentumaik felhasználására. Kötelességük, hogy mindenkit megtanítsanak a misszióban és a gyülekezet munkájában való részvételre. Ellen White ezt írja: „Úgy kell irányítani a gyülekezetet, hogy minden tagnak legyen teendője, senki se éljen céltalanul, hanem mindenki betöltse képességei szerinti feladatát.” Felelősek azért, hogy „a gyülekezet minden tagja tevékeny szerepet vállaljon a lelkek megmentésében”. Ez rendkívül fontos, mert „ez az egyetlen módja annak, hogy a gyülekezetet egészséges, életerős állapotban tartsák”.

A hűséges sáfárság

A vének felelőssége, hogy a tagokat megtanítsák „a hálaáldozatok, a tized és az adományok hűséges befizetésének szükségességére”. Gyülekezeti tisztségviselőket kell kinevezniük, „akik hűségesen gondoskodnak a tized begyűjtéséről. Ha elhanyagolják ezt a fontos munkát, amely áldást vagy átkot hoz a gyülekezetre, fel kell őket menteni tisztségükből, és másokat kell kiválasztani a munka végzésére.” Ez olyan létfontosságú feladat, hogy még a területi elnököknek is meg kell győződniek róla, betöltik-e feladatkörüket

a vének. Ha azonban mások nem gyűjtik be a tizedet, a vén kötelessége, hogy a naptári év végéig meglátogassa a tized befizetését elmulasztó tagokat. Ellen White így szólítja meg őket: „Gyülekezeti vének, te gyétek a kötelességeket: dolgozzatok házról házra, hogy Isten nyája ne legyen hanyag e dologban, amely oly nagy áldást vagy átkot hoz a gyülekezetre.”

Törődés a vétkezőkkel

A gyülekezeti vén kötelessége, hogy a gyülekezetben előforduló bűnökkel részrehajlás nélkül foglalkozzanak, tekintet nélkül arra, mennyi kényelmetlenséggel jár ez. Ha elmulasztják a cselekvést, ezzel felelőssé válnak a gyülekezetet ért kárért. Ellen G. White ezt írja: „A bűnt meg kell dorgálni. Bármilyen ellenállással és próbával kell is szembesülnie a gyülekezeti vénnek hűsége miatt, nem szabad eltérnie az igaz elvektől. Nem szabad a bűnt megszentetlen részrehajlás vagy szimpátia okán könnyen vennie egyvalaki esetében, miközben másvalakit megőrná érte. Ennek óriási jelentősége van.” Ha a vén elmulasztja a bűn megfeddését, és eltűri a gyülekezet tagjainak életében a tévelygéseket, „Isten felelőssé teszi tiszttségében tanúsított hűtlenségéért, és azért a kárért, amely ennek nyomán a gyülekezetet éri”.

A vénekre nagy felelősség hárul a tagok lelki életének megőrzéséért, s gátat kell vetniük a bűnös viselkedésnek és befolyásnak. Nem szabad eltűrniük a világi hatások beszűremlését, mert ez nem a bűnös iránti szeretet jele. Ellen White kijelenti: „Különösen a gyülekezetek vénjei azok, akiknek... nem szabad hanyagul megengedniük, hogy a hívők rendetlenül éljenek, és ezzel a bűn és gonoszság elharapózzék a gyülekezetben, miközben azt gondolják, hogy ez az egymás iránti szeretet jele. Isten hűséget kíván az órállóktól. Egyik kezdeddel Istenbe kell kapaszkodnod, míg másik kezdeddel szeretetteljesen meg kell ragadnod a tévelygőket és vétkezőket, hogy Jézushoz vond őket. Imádkozz velük, sírj velük, érezz együtt lelkükkel, szeresd őket, és sose engedd őket el. Ez az a szeretet, melyet Jézus neked is megmutatott. Állandóan küzdened kell az egységért, a béketűrésért és a szeretetért.”

Noha a helyi vén kötelessége a diakónusokkal együttműködve felelősek a gyülekezet lelki jólétéért, a véneknek nincs joguk kiközösíteni a híveket. Ezt a területi elnökséggel kell egyeztetniük. Fontos azonban, hogy türelmesen bánjanak a vétkező tagokkal. Ellen White ezt tanácsolja: „A megfelelő tisztségviselőknél Isten félelmében, a Krisztus vérében megváltott tévelygők iránti alázattal és bánkódva, komolyan és alázatosan imádkozva kell kezelniük a vétkezők ügyét.” A véneknek ebben a kérdésben szorosan együtt kellett működniük az „utazó vénekkel”, akik a területi elnökség által alkalmazott utazó prédikátorok voltak. Ellen

White megjegyzi: „A helyi és az utazó véneket a gyülekezet és az Úr választja ki arra, hogy az egyházat felügyeljék, hogy intsek, feddjék és buzdítsák a rendetleneket, és vigasztalják a lélekben erőtlenekeket. Nincs a földön magasabb bíróság Isten egyházánál. Ha pedig az egyház tagjai nem vetik alá magukat az egyház döntéseinek, és nem akarják elfogadni tanácsait, nem lehet rajtuk segíteni.”

A gyülekezeti mércék és célkitűzések betartatása

A vének kötelessége, hogy a gyülekezetben pozitív magatartást tanúsítsanak. Vissza kell utasítaniuk, hogy indokolatlan megértéssel viseltessenek a kételkedők és a panaszkodók iránt, vagy hogy túlságosan hangsúlyozzák a megpróbáltatásokat, ellenkező esetben szélesre tárják az ajtót Sátán sugalmazásai és kísértései előtt. Munkájuk során fel kell készülniük arra, hogy a gyülekezet vezetését bíráló személyekkel kerüljenek szembe.

A véneknek mindenkor ragaszkodniuk kell a gyülekezet mércéihez, és Krisztusból, az élő szőlőtőből

kell táplálkozniuk, hogy megteljenek Krisztus szeretetével. Ha a kegyelem nem formálja át a szívüket, akkor „a gyülekezeteknek sokkal jobban menne a soruk ilyen vének és lelkészek nélkül”.

A véneknek sosem szabad felmagasztalniuk önmagukat, hanem emlékezniük kell arra, hogy csak az alázat teszi őket méltóvá a vén feladatának betöltésére. „Emlékezzen arra, hogy nem a tisztég teszi az embert, hanem angyalok és emberek előtt kell dicsőséget szereznie tisztégének.”

A vének egyik fontos feladata egységet teremteni a hívők között, hogy azok „törődjenek egymással, és tanácsolják egymást”. A gyülekezet ügyeinek irányítása során a véneknek a rendezetlenség megakadályozása érdekében figyelmeztetniük és segíteniük kell a rendetleneket, és vigasztalniuk a lélekben erőtlenekeket, valamint be kell mutatniuk annak szükségességét, hogy a tagok tiszteljék és fogadják el a gyülekezet határozatait.

Ellen White végezetül figyelmeztette a véneket: tartassák be az egyház mércéit, és semmiképpen se használják a befolyásukat arra, hogy „a gyülekezeteket a világba vezessék, ahelyett, hogy kivezetnék őket onnan”.

„Rád tekint már hitem”

Aki szomjazik...

Az udvari főember ezt a napot soha nem felejtette el. Ezt az utazást, ezeket az órákat, a beszélgetést, az örömet (Ap csel 8,26–40)... Mit olvastunk az Igében? Amikor kijöttek a vízből, Isten Lelke elragadta Filepet. Nem látta többé őt az udvari ember, de örvendezve haladt tovább az útján. Nem volt már szükség Filepre, nem kellett már a segítség. Ott belül, ott volt már minden. Istentől tanított ember lett a főemberből. Beteljesedett, amit Jézus mondott: „Aki hisz énbenem, élő vizek folyamai ömlenek annak belsejéből.” A főember hazament Afrikába, és árasztotta az élő vizet, mert betelt vele.

Mindig jó visszaemlékezni arra, hogy Isten hova jött utánam. Hogy Jézus mekkora utat tett meg érttem. Mekkora áldozatot vállalt azért, hogy én éljek. Átkozott lett, hogy én áldott legyek. Kivetette az ég, a föld és az emberek, hogy engem a menny befogadjon. Ezt Jézusnak meg kell köszönnünk! Azt, hogy az Atya családjába tartozhatunk. Mert ebbe a család-

ba éppúgy születéssel lehet megérkezni, mint a test szerinti családba.

Vajon a megtérés és az újjászületés között van-e időbeli vagy minőségbeli különbség? Mondhatnánk, minden embernél más és más. Gondoljunk Zákeus történetére. Amikor kíváncsiságból felmászott a fügefára, akkor még a régi Zákeus volt. De amikor Jézus megszólította: „Gyere le a fáról”, Zákeus örömmel lejött, és az már új Zákeus volt. Itt szinte egymást érte a megtérés és az újjászületés. „Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, valakitől kizsaroltam, helyette négyannyit adok vissza.” Ez már az új ember hangja. Vagy a lator a kereszten: csak egy rövid imát tudott mondani, benne volt a megtérése és az újjászületése. Elhitte és elfogadta, hogy Jézus a Megváltó. Nagyon fontos, hogy beszéljünk az újjászületésről. Nincs nagyobb csalás, mint ha egy lelkész vagy igehirdető hagyja, hogy hallgatói abban a hitben éljenek, hogy itt vagyunk, szombatot ünneplünk, jók va-

gyunk, vallásosak vagyunk, tehát rendben van minden. Nincs rendben! Valaki azt mondta: „Nagyon sok festett és mozgó koporsó jár a templomba. Templomaink tele vannak színes, mozgó koporsókkal, jönnek, mennek, de nincs bennük élet.” Miért? Mert „*akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban*” (1Jn 5,12). Lehet valaki akár lelkész, akár gyülekezeti vén vagy gyülekezetvezető, ha nincs a szívében Jézus, akkor nincs benne élet. Gondolkozzunk el ezen, és ne nyugodjunk, míg el nem foglalja bennünk a halál helyét az Élet.

Nézzük a történetünket: itt van előttünk egy ember, akit Filepnek hívnak. Nagyon rövid a leírás róla, mégis olyan szép. Egy nagyszerű ember. Samáriában csodálatos dolgokat művelt Isten Filep által (Ap csel 8,5–12). Az egész város ujjongott, örült, a démonok menekültek, emberek újjászülettek, Simon, a varázsló megszegyenyült. Csupa-csupa diadal. Azt olvassuk, hogy lángokban áll egész Samária, az ébredés lángjában, s ekkor az Úr megszólítja Filepet és azt mondja: „*Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez.*” Ott kell hagyni a saját munkádat, pedig annyira szükség van rád. Mégis az Isten szól, hogy menj! Érdekes, hogy Filep mennyire szabad volt... Egy szava sincs. Nem mondja, hogy „de Uram, hát miért kell nekem egy névtelen útra elmenni, amikor itt még százak várják a tanítástomat, segítesem! Vigyázni kell rájuk, el ne tévedjenek, meg ne sántuljanak, meg ne vakuljanak. Itt annyira szükség van még rám! Hiszen általam születtek újjá, én voltam az ő bábájuk! Uram, ne küldj el! Vannak Biblia-köreim, evangelizációs sorozatokat tartok, és sokakat készítek a keresztségre.” Filep nem ezt mondja. Ez a keresztény ember magatartása: Filep felkelt és elindult. Nincs vita, nincs kérdés. A hívó ember a legszabadabb ember! Mert egyetlen dologért van csak felelőssége, hogy szót fogadjon, a többi nem tartozik rá. Azt teszem, amit Isten akar – a többi már az Ő felelőssége. Tudom, hogy nem kell az Ő döntését felülbírálnom, mert Isten bölcsen szól, és bízhatom benne. Az én feladatomban csak az, hogy halljam meg a parancsot, és azonnal fogadjak szót.

Ismerjük és már sokszor elmondtuk a Jézustól tanult imádságot: „...*legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt e Földön is.*” Miért mondjuk ezt az imádságot? Mert ezt tanultuk Jézustól? Pedig ez egy ítélet ránk vonatkozóan: mert „*úgy a Földön, mint a mennyben*” – a mennyben hogy van? Isten angyalának hányszor kell szólni? Gábrrielnek vagy Mihály

arkangyalnak tízszer vagy százszor kell mondani valamit? Nem. Ők mennek az első szóra! Ha imádkozzuk a *Miatyánkot*, akkor elkötelezzük magunkat: úgy akarom, hogy legyen meg az akaratod énbennem is, mint a mennyben: azonnal, örömmel, teljesen!

Igaz-e az, hogy Isten akaratát örömmel, azonnal és teljesen végrehajtjuk?

Milyen sokszor alkudozunk Istennel, talán nem is figyelünk oda. Jeremiás próféta által félelmetesen hangzik az Ige: „*Szóltam néked, mikor jól volt dolgod, [de] ezt mondtad: »Nem hallom.« Ifjúságotól fogva ez a te szokásod, hogy nem hallgattad az én szómat!*” (Jer 22,21) „*És háttal fordultak felém és nem arccal, és tanítottam őket jó reggel, és noha tanítottam őket, nem voltak készek az intés befogadására.*” (Jer 32,33) Talán közöttünk is vannak, akik hallották már és hallják is, de belül azt mondják: nem hallom.

Nem akarják hallani. Nem akarjuk meghallani!

Milyen jó lenne, ha eljutnánk erre a csodálatos, nagyszerű, biztos, erőteljes lelkiállapotra, amelyre Filep eljutott. Felkelt és elindult. Még nem tudta, miért, de nem is kérdezte. „*És felkelvén, elment. És imé egy szerezcsen férfiú, Kandakénak, a szerezcsenek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának felügyelője volt, ki feljött imádkozni Jeruzsálembé, visszatérőben volt és az ő szekeren ült, s olvasta Ésaiás*

prófétát. Mondta pedig a Lélek Filepnek: Járulj oda és csatlakozz ehhez a szekérhez!” És Filep megvárta a következő utasítást! Hiszen Isten lépésről lépésre vezet engedelmes gyermekét. Az engedetlen ember pedig eltéved minden lépésében. Ha egyszer kipróbálnánk ezt az utat, ha megpróbálnánk szót fogadni Istennek, megízlelnénk az igazi jót!

A Bibliában az áll: „*Akik öreá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul.*” (Zsolt 34,6) Boldog az a nép, amely hallja a kürt szavát, és megindul. „*Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói... mint bánkódók, noha mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint semmi nélkül valók, de mindennel bírók.*” (2Kor 6,4. 10)

„*Legyen a keresztény alázatos, de ne legyen szomorú, és ne becsülje le önmagát. Mindenkiné az a kiváltság, hogy olyan életet éljen, amelyet Isten helyeselhet és megáldhat. Nem mennyei Atyánk akaratát az, hogy állandóan az elítelt ember gyászos hangulata nehezédjék ránk. Nem a lehorgasztott fej és a túl gyakori befelé fordulás a bizonyítéka az igazi alázatosságnak.*” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Újkori ébredések c. fej.)

De amikor Jézus megszólította – „*Gyere le a fáról*” –, Zákeus örömmel lejött, és az már új Zákeus volt. „*Uram, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.*” Ez már az új ember hangja.

Igazi öröm csak Krisztusban van!

Mi gyakran a mocsárból iszunk és moslékot eszünk hozzá, és tapsolunk mellé, mert becsapjuk magunkat. Azt mondjuk, hogy ez az igazi boldogság. Pedig az igazi öröm itt van karnyújtásnyira, de nem vesszük igénybe. „Patak partján halok meg szomjúságban”, ahogyan Villon írta. Az igazi öröm Krisztusban van. Csend és béke.

Filep csodálatos evangelizátor volt. Kész volt ott hagyni a legszebb munkáját is, mert számára egy volt az igazán fontos: engedelmessé válni Istennek! Egyetlen dolgot döntünk el: mostantól fogva mindazt, amit megértünk a Bibliából, Isten segítségével meg is cselekszem. Ha ezt nem akarjuk elhatározni, akkor kár olvasni az Igét. Ha nem azért olvasom, mert Isten akaratát szeretném megismerni és követni, akkor hiábavaló az erre fordított idő. Akarjuk azt, amit Isten akar! „Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson.” (1Tim 2,4) Hát nem ez a legjobb akarat? Bennünket senki nem szeret úgy, mint az Úr Jézus. Akarjuk és döntünk el, hogy mostantól kezdve a megértett Igének engedelmessé válnunk, és amit megértettünk a Bibliából, annak fogadunk szót, engedelmessé válnunk Isten szavának alkudozás nélkül. Filep felkelt és elment – ez csodálatos történet! Ha semmi többet nem tudnánk Filepről, csak ennyit, hogy felkelt és elment, már ez is elég tanulság lenne számunkra. Gyönyörű ez a kép!

Isten pedig vezeti tovább Filepet. Lát egy nagyon szomjas embert, aki a pogány Afrikából jön. Ez az ember hallotta valakitől, hogy van egy nép, amelynek láthatatlan Istene van. Ő eddig csak bálványokat látott, amiket megrendelt a mesterektől, kifizette az árukat, egyiket ide rakta, a másikat oda. Ha felborult, úgy maradt. De azt hallotta, hogy van egy nép, amelynek láthatatlan Istene van! Egyetlen Isten! Kíváncsi lett rá. Eljött Jeruzsálembe Istent imádni, de a jeruzsálemi papok tanítása nem elégítette ki teljesen. Ki tudja, hány napon át dőcög egy fakerekű kocsin, míg Afrikából Jeruzsálembe ér. Aztán vissza. Egy hétfő tart az ünneplés Jeruzsálemben, de ez neki nem elég. A rázós szekéren ül és olvassa Ésaías prófétát. Micsoda szomjúság! Szomjas, és nem kapta meg az élő vizet, ezért hát olvassa az Írást hangosan, nehogy a gondolatai elterelődjenek.

Olvassuk a Bibliát komolyabban. Ne felületesen, hanem ássunk mélyre, és amíg nem értettük meg, addig ne menjünk tovább. Tanulmányozzuk Isten szavát, ne csak olvassuk.

Az afrikai főember nem tudott betelni a Bibliával. Eljut a csodálatos jövendöléshez, ahol Ésaías látja a keresztet a Golgotán. Olvassa, de nem érti. Ekkor lép oda Filep, és kérdez. Egy miniszternek olyan kérdést tesz fel ez az izzadt, poros vándor, hogy érted-e, amit olvasol? Mi talán megsértődne, ha valaki ezt kérdezné tőlünk: „Érted, amit olvasol?” Ugyan, én

ne érteném?! De ő nem sértődik meg: „*Mi módon érthetném, hacsak valaki meg nem magyarázza nekem?*” Ül fel mellém a szekérré! Micsoda szomjúság, micsoda lelki vágy, ami ilyen okossá tette ezt az embert. Ül fel, és mondd, mi ez? És Filep mondja.

Csodálatos pillanat, mert Filep szívesen beszél erről, azt mondja: Én tudom, hogy miről van szó. Én ismerem Őt! Szeretem Őt! Ő meghalt értem! Az én váltásomról van szó, meg a tiédéről! Ez a Jézus szeret téged is! Eltörölte a te bűneidet is! Kell neked ez a Krisztus?

Nagy csend lesz, Filep pedig vár, nem kell siettetni. Aztán így szól a főember: „*Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem?*” Mi akadály? Kész vagyok mindenre! Itt a víz, nem lehetne most? De lehet! – mondja Filep. „*Ha teljes szívből hiszel, meglehet.*” El akarod temetni a múltadat? Akkor állítsd meg a szekeret! „*Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.*” Akkor álljon meg a szekér!

Nekünk is ki kellene mondani, hogy álljon meg a szekér. De mi mindig csak rohanunk. Mindig futunk, gyerekek és öregek. Nincs megállás, az egész világ lohol, liheg és fuldoklik.

Meg kellene állnunk, és elmondanunk Istennek őszintén: Annyi áldásod ellenére itt van az én hideg, kemény szívem. Még mindig vársz, még mindig tűrsz? Milyen csodálatos Isten vagy! Még mindig szeretsz?

De mi csak tovább rohanunk ebben a taposómalomban. Néha állítsuk le a szekeret, és szálljunk le! Szálljunk le, mert ezek a robogó szekerek a halálba visznek. Mondhatta volna a főember azt is, hogy most nem érek rá, most sietni kell, pénzügyminiszter vagyok, egy egész ország pénzügyei vannak rám bízva. Hiszen a legfontosabb tisztség a pénzügyminiszteré. De nem ezt mondja, hanem hogy álljon meg a szekér, mert úgy gondolta, van ideje erre.

Leszállnak mind a ketten. Azt mondja, el akarom temetni az eddigi életemet. És egy új ember jött ki a vízből, s most már nincs szükség tovább Filepre. Most már ott van Jézus, Filepnek pedig már más dolga van. A Lélek elragadja Filepet, és a főembert is viszi tovább az útján. Megy boldogan Afrikába, és viszi a szívében Krisztust.

Van egy énekünk: „*Rád tekint már hitem... a Golgotán, halld meg könyörgésemet, vedd el vétkeimet.*” Miért énekeljük azt, hogy „*mostantól hadd legyek Tied csupán?*” Szabad ilyet mondani, ha nem akarom, ha nem gondolom komolyan? Mit szólnánk egy olyan menyasszonyhoz, aki folyton incselkedik a vőlegénynyel? „*Vedd meg a jegygyűrűt!*” Amikor pedig hozza a vőlegény a gyűrűt, azt mondja a lány: „*Csak játszotam. Sohasem leszek a tied!*” Ha egy vőlegénnyel teszi ezt valaki, ez nagyon csúnya dolog, és ha Isten Fiával tesszük?... Pedig amikor ezt énekeljük, az ének eléri az Úr Jézus szívét: „*Mostantól hadd legyek Tied*

csupán!” Azt mondja az Úr Jézus: jól van, erre vártam. És akkor azt mondjuk: Ugyan Uram, hát csak énekeltem. Ugyan már, hát itt a munka, a sok feladat, a karrier, a család, az iskola, az udvarlás... Uram, csak énekeltem. – Szabad ilyet tenni? „Szívemet töltse be kegyelmed ereje buzgósággal! Meghaltál érettem, add, szívem s életem teérted éghessen forró lánggal.” Akarunk ilyen lángoló szívet?

„Ha elfog utamon félelem, fájdalom, fogd kezemet.” Odaadtuk a kezünket? Szabad ezt énekelni, ha nem adom oda? Így nem állhatok meg, fogd kezemet. „Derítsd fel éjemet, szárítsd fel könnyemet, tévelygésben ne hagyj el lelkemet!”

Az angyalok pirulva nézik, mit teszünk. Milyen vakmerő dolgokat énekelünk! Az Úr Jézus szívét megindítjuk nagy öröme, és amikor nyújtja a kezét felénk – akkor mi elfordulunk Tőle. Így szól az Úr szava: „Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27,5 – az új fordítás szerint: „De aki az én oltalmamra bízta magát, béküljön meg velem, béküljön meg velem!”)

Mi abban a hitben vagyunk, hogy Isten oltalmára bíztuk magunkat, de ez így nem megy, hogy csak az áldását várom el, magamat pedig nem adom át Neki. Ő azt mondja: „béküljön meg velem”. A békességnek egyetlen helye van – ez a Krisztus keresztje. A békességnek egyetlen módja van, amikor magamat kárhoztatom és nincs mentségem, és arra várok, hogy Isten mentsen fel. Tehát ha az Úrra bízunk magunkat, „aki az én oltalmamra bízta magát, béküljön meg velem”. Béküljünk meg Istennel. Mert azt, aki

A békességnek egyetlen helye van – ez Krisztus keresztje. A békességnek egyetlen módja van, amikor magamat kárhoztatom és nincs mentségem, és arra várok, hogy Isten mentsen fel.

bűnt nem ismert, bűnné tette értünk. Milyen jó, hogy Istennek ilyen csodálatos, gazdag a szeretete, és nincsen olyan ijesztő bűn, nincs olyan mély bánat, amit el nem törölne, el ne fedezne az Ő vére.

Próbáljunk befelé nézni. „Kéz, amely kerestél, szív, amely szeretted, vér, amely eltörölte bűnödöt, mindörökre áldva legyetek!” – így szól egy ének. Kéz, amely kerestél. Ez a kéz még most is keres! Szív, amely szeretted. Halljuk-e Isten szívének dobogását? Vér, amely eltörölte bűnödöt, mindörökre áldva legyetek! Ez legyen a szívünk éneke, és szomjúhozva vegyük kézbe a Bibliát.

Ha a főember ott nem olvasa a Bibliát hangosan, nem jut életre! Szomjasan, éhesen, hangosan szívta magába az Ige drága szavát! Próbáljuk ezt meggyezni. „Aki rosszal fizet a jóért,

annak a házából nem távozik el a baj.” (Péld 17,13) Nagyon nagy jót tett velünk Isten a kereszten. Nagyon nagyot. De aki ezért rosszal fizet, csalárdsággal, hamis énekkel, hitegetéssel, bűnnel – annak a házából nem távozik el a baj, olvassuk az Igében.

Miért csak a főember ragadta meg? Én miért nem ragadhatom meg? Egy afrikai ember, aki nem járt szombatiskolába, nem tanulta a hitelveket, nem járt gyülekezetbe – mégis megtalálta az életet örökre. Mi pedig itt vagyunk, talán már évtizedek óta ide járunk, és talán a Bibliával a kezünkben megyünk a kárhoztatra, mert csak akié a Fiú, azé az élet. Akarjuk az életet? „Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jel 22,17)

Iffy. Ömböli Gyula

Érdekeségek a 20. század magyarországi adventtörténelméből

Az *Idők Jelei*ben mostantól megjelentetünk egy-két érdekességet az adventisták magyarországi működéséről. Ezúttal egy olyan nyilatkozat szövegét ismerhetik meg olvasóink, amelyet az ötvenes években

írtak alá az adventista lelkészekkel. A szöveg hűen tükrözi a folyamatot, mellyel előkészítették azokat az intézkedéseket, amelyek a hatvanas és hetvenes években teljesedtek ki. Noha ezt az időszakot még

az egyház termékeny időszakaként könyvelik el sokan, a nyilatkozattétel már áthelyezi a hangsúlyt az Isten és igéje iránti elkötelezettségről a vezetők, a szervezeti felépítmény (kézikönyvek) és az emberi

tekintély megóvására. Következő lapszámunkban egy másik időszakról teszünk közzé tanulságos dokumentumot.

- mj -

N Y I L A T K O Z A T .

Alulírott tudomásul veszem az Országos Elnöki Tanácsnak a három egyházkerület Bizottságával 1955. okt. 11-12-én megtartott együttes ülésének eredményeiről és határozatairól velem körlevélben közölt tájékoztatás t és ezeknek alapján magamat a megszabott kötelezettségeknek alárendelem úgy, ahogy azokat az alábbi pontokban az Elnöki Tanács elém terjeszti:

- 1./ A fűggelem és fegyelem tekintetében alávetem magam azoknak a rendszabályoknak, melyeket a Felekezet "Prédikatori Kézikönyv"-e, ill. a "Gyülekezeti Kézikönyv" tartalmaznak. Szolgálati viszonyban hűséggel teljesítem az illetékes Bizottságok, ill. az Elnöki Tanács intézkedéseit. A szolgálati utat betartom és betartatom.
- 2./ Mélyen elítélek minden olyan egyéni, vagy csoportos törekvést, mely akár a prédikatori kar, akár a közösség egységének, belső rendjének és békességének megbontását célozza: a szakadás szellemét szitja. Ilyen célzatu megmozdulásokban nem veszek részt, ilyen irányu biztatásokat, - aláírás gyűjtést - sem közvetve, sem közvetlenül nem támogatok ezeknek minden erőmmel ellenálllok.
- 3./ A prédikatori megbízatás szentségének megőrzése és az evangéliumi szolgálatnak Isten Igéjén alapuló tekintélyének megvédése érdekében elítélek minden olyan magatartást és megnyilatkozást, mely a tisztesség méltóságát lealacsonyítja: a személy hírnevét aláassa. A kölcsönös bizalom megrontását célzó intrikákat, minden rágalmat és megszólást visszautasítok. Ugy a munkatársi viszonyban, mint a gyülekezetben felmerülő minden személyi ügyben Máté ev.18.fej.-ben előírt utat fogom követni és annak betartását másoktól is megkívánom. Lelkiismereti kötelességemnek tartom, hogy tudásonomat, erőmet, időmet és Istentől kapott képességeimet a mű szolgálatába állítom.
- 4./ Amennyiben a fentiek ellen véténék, az illetékes Bizottságnak velem szembeni döntését tudomásul veszem.

2. Zéhegyháza 1955.

nov. 29-n.

Haróth György
Lás.
 lakhely:

Az „idők jelei” üzenete

A világgazdasági válság alakulása

„Így szólt az Úr: Menj, állass órallót,
amit lát, jelentse meg!”

(Ésaiás könyve 21,6)

Gyülekezeti lapunknak folyamatos óralló szolgálatot kell betöltenie ma az idők jeleit illetően. Bárcsak az így közölt jelentések is ösztönöznék az olyannyira időszerű és szükséges lelki megújulást sorainkban!

Olyan elemzéseket olvastam január végén a világgazdasági válságról, amelyek eszembe juttattak egy számomra emlékezetes mondatot: „Ezután már semmi sem lesz úgy, ahogy azelőtt volt.” Ösztönösen mondta ezt egy ismerősöm a 2001. szeptember 11-ei dráma első híreit hallva. Ma már bizonyossággal elmondható ugyanez a múlt év őszen kezdődött világgazdasági válságot illetően is. Ez is határkő vagy határvonal az idők jeleinek kibontakozásában: a határtalan fejlődés illúziójának végérvényesen vége, és ezután már semmi sem lesz úgy, ahogy azelőtt volt.

Nem lehet persze minden tekintetben párhuzamot vonni a két esemény között. A szeptember 11-ei terrortámadás egyszeri borzalom volt, a világgazdasági válság fokozatosan vált rémálomszerű valósággá, és ma még nem lehet tudni, mi lesz az egyre szélesedő és súlyosbodó folyamat mélypontja. Az első hírekre még lehetett amolyan „majdcsak lesz valahogy” reménykedő sóhajjal reagálni. Aztán jöttek a hírek a gigantikus nemzetközi és országos szintű erőfeszítésekről, amelyekkel szeretnék volna a kezdeténél megfogni, lefékezni a válságot. Ez először egyenesen derűs kilátásokkal kecsegtetett, noha a mentőakciók nagyságrendje és sietsége azért érzékeltette: valami igen nagy veszély fenyeget, ha ilyen nagy erők és pénzek mozdulnak meg az elhárítására. További különbség, hogy míg a szeptember 11-ei esemény súlyát azonnal lehetett látni, a világgazdasági válság mibenlétéről és kihatásairól kezdetben nem tudtak fogalmat alkotni a nagy tömegek.

Mára aztán világossá vált, hogy a válság a legpeszsimistább jóslatoknál is súlyosabbá válhat. És ami a legrosszabb: senki nem tud semmi biztosat a további fejleményeket illetően, a legnevesebb gazdasági

szakemberek és a hatalom csúcsán lévők sem. A következőket idézem ezzel kapcsolatban: „Az amerikai fiatalok nagyszülei sem emlékeznek olyan nehéz helyzetre, mint a mostani. A gazdaság lassul, miközben ezermilliárdos, azaz billiós az államadósság. Négy hónap alatt kétmilliárdon veszítették el állásukat. A közgazdászok ebben a helyzetben azt javasolják az új elnöknek, hogy újabb billiót költsön – adósságból. *Valójában azonban senki sem tudja, hogy ilyen kemény válság idején mi és hogyan működik.*” (Barát József: A konszenzus virtuóza, 168 Óra, 2009. január 29.)

„Az amerikai sztárközgazdász, Nouriel Roubini..., a ma már szinte prófétaként tisztelt New York-i professzor véleménye szerint **a neheze még csak most jön.** A bankok minden eddigi képzeletet felülmúló leírásokra kényszerülnek, a világgazdaság teljesítménye tovább romlik, s egyre több bankot kell megmenteni, azaz államosítani. Az eddigi ezermilliárd dolláros leírással szemben az elbukott követelések nagysága 3,6 ezermilliárd dollárra fog nőni, vagyis a Nemzetközi Valutaalap (IMF) 2,2 ezermilliárd dolláros becslésénél is nagyobb lesz a veszteség. Az Egyesült Államoknak államosítania kell a gyakorlatilag fizetéseképtelen bankjait, bármennyire is vonakodik ettől – jegyezte meg újságírók előtt Roubini, elismerve: *egyelőre maga sem látja a kilábalás jeleit...*” (Kriván Bence: Friss tőkére éhes a bankrendszer, *Népszabadság*, 2009. január 31.)

A davosi világgazdászkonferencián is – amelyen 42 állam- és kormányfő, ennél is több pénzügyminiszter és kereskedelmi miniszter, valamint nagyszámú cégvezető vett részt – „*példátlan tanácstalanság és depressziós hangulat*” uralkodott. (Paul Lendvai: Davos és a ragadozó kapitalizmus csődje, *Népszabadság*, 2009. feb-

ruár 2.) Igen nehéz receptet találni a válságra, mert a helyzet körülbelül úgy jellemezhető, hogy ha a mérleghinta padját az egyik oldalon lenyomják, törvény-szerűen felpattan a másik oldalon.

„Legendás hírvé nemzetközi nagybankok tántorognak az összeomlás szélén Londonban és Párizsban, New Yorkban és Hágában. A pénzügyi stabilitás és a gazdaság élénkítése közötti klasszikus kötéltáncot felváltotta (még az óvatos német kormánynál is) a növekedés minden eszközzel történő elősegítése... A korábban elképzelhetetlen mentési akciók közé tartoznak az állami tőkeinjekciók, sőt a nagybankok részleges vagy teljes állami tulajdonba vétele. Óriási összegeket pumpálnak a gazdaságba, ami elkerülhetetlenül a költségvetési hiány drámai növekedéséhez vezet... Ha a bankok bizalom híján ülnek a pénzügön, a jegybankok és az állami költségvetések gazdái még mindig az egyensúlyt tartják fő feladatuknak, akkor a kapitalista piacgazdaság nem tudja elkerülni a súlyos recessziót.” (Paul Lendvai, i. m.)

A davosi találkozón elhangzott legmegdöbbentőbb kijelentés pedig a következő volt: Kenneth Rogoff, a Harvard professzora, a Nemzetközi Valutaalap volt vezető közgazdásza szerint senki sem tudja ma megítélni, vajon a sok százmilliárdos élénkítő csomagok tényleg hatni fognak-e. Ő az esélyeket 50 százalék alatt látja, de „nincs más lehetőség, mindent meg kell kísérelni...”

Ez a nyilatkozat világossá teszi, hogy szinte kétségbeesett erőfeszítések folynak az eddigi fejlődési modell fenntartására, mert pillanatnyilag senki nem tud okosabbat, de az eredmény igencsak kétséges.

Ugyancsak tanulságos és egyben megdöbbentő módon nyilatkozott Angela Merkel német kancellár asszony egy zártkörű ünnepségen frankfurti bankárok előtt: „Elmondta az ismert viccet: »Mi a különbség a szocializmus és a kapitalizmus között? A szocializmusban államosítják a bankokat, és azok aztán csődbe mennek. A kapitalizmusban pedig ez éppen fordítva van.« A tapsnak és a derűtségnek még vége sem volt, amikor Merkel folytatta: »Az a hír járja, hogy államok nem mehetnek csődbe.« Pillanatnyi szünet után hozzátette: »Ez a híresztelés nem igaz...«” (Paul Lendvai, i. m.) Helmut Schmidt német exkancellár pedig arra mutatott rá a *Die Zeit*-ben megjelent írásában, hogy „a ragadozó kapitalizmus korlátlan kapzsisága és a kormányok s intézmények hallatlan hanyagsága együttesen okozta a válságot. A politikai elit könnyelműen a pénzügyi piacok önszabályozásának illúziójára épített.” Mindezek alapján nem csodálkozhatunk azon, hogy az igencsak jól tájékozott cikkíró így fejezi be a davosi találkozóról szóló írását: „A davosi megnyilatkozások joggal tükrözték [az eddigi] kapzsi mohóság helyett az alig rejtett félelmet a kiszámíthatatlan jövőtől.” (Paul Lendvai, i. m.)

Mit fűzhetünk hozzá ezekhez hitbeli szemlélettel?

A 2001. szeptember 11-én történtek jelentőségéről a következő címen írt cikket egy újságíró, még annak idején (a világkereskedelmi központ két tornyára utalva): „*Két égő felkiáltójel.*” A bibliai próféciaák ismeretében ezt nemcsak szó szerint érthettük, hanem átvitt értelemben úgy is, hogy „*égő felkiáltójel*” azoknak, akik tanulmányozzák a próféciaakat, várják Jézus második adventjét, és hisznek Isten szavának. Nos, a világgazdasági válság is egy „*égő felkiáltójel*” számunkra.

Az a legnagyobb kérdés, hogy sikerül-e valami módon egy idő múlva megfékezni még ezt a válságot, és lesz-e még egy rövid ideig tartó fellendülés, békésebb időszak, vagy visszavonhatatlanul gyalogolunk már bele az egyre halmozódó és súlyosbodó válságok sodró folyamába? Jézus is használta a „*hirtelen*” szót a végidőkről tett kijelentéseiben (Mk 13,16), és Ellen G. White is figyelmeztetett arra, hogy „*a végső események gyorsak (rapid) lesznek*”. Mi sem tudjuk a választ a fenti kérdésre. Azt láthatjuk csupán, hogy senki nem tudja sem átlátni, sem kézben tartani, sem fékezni a gyorsan zajló válságjelenségeket. Egyedül csak Isten képes erre, az Ő bölcs és kegyelmes akaratától függ, hogy fékezi-e még, és mennyiben, illetve meddig fékezi a „*szeleket*” (Jel 7,1–3).

Nem tudjuk felmérni ma még azt sem, hogy milyen hatással lehet Isten művére a gazdasági válság súlyosbodása. A tized és az adományok elkerülhetetlen megfogyatkozása rendkívüli nehézséget teremthet evangelizációs terveink megvalósítását, a független lelkesítő munkát, valamint intézményeink fenntartását illetően.

Azzal mindenképpen szembesülnünk kell, hogy egyre inkább közeledünk ahhoz az időhöz, amikor szó szerint érvényes lesz ez az alapelv: „*Ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.*” (1Tim 6,9) A fogyasztói társadalom eddigi szemléletével és gyakorlatával (még ha nem is merültünk el ebben egészen vagy olyan mértékben, mint a jóléti társadalmakban) egyéni életünkben is le kell számolnunk. Meg kell tanulnunk igazán takarékoskodni, nem csak önmagunkért, de Isten művéért is. Egyre világosabb lesz az is, hogy oda jutunk: Isten művébe lesz már csak értelme beruházni.

Az *Idők Jelei* előző számában már utaltunk arra, ugyancsak a világgazdasági válságról szóló cikkben, hogy ennek az egyik legkézenfekvőbb következménye az elmozdulás „*a tekintélyelvű társadalmak*” felé. Mindenki érzékelheti, hogy Magyarországon is csak egy hajszálon függ a változás ebben az irányban. Az is világosan látható, hogy mennyire korlátozná ez a lelkiismereti szabadságot, és mennyire akadályozná

az evangélium szabad hirdetését. *Egy friss hír: A Kereszténydemokrata Néppárt öt képviselője január 29-én beadott egy képviselői önálló indítványt a Munka Törvénykönyve szabad vasárnap érdekében való módosítására.* Nem tudni, hogy mikor kerül a Parlament elé a módosító javaslat, de az bizonyos, hogy nagyon komoly imádságra van és lesz szükség, és emellett meg kell tenni majd a szükséges lépéseket is az eszmei, jogi küzdelem területén. A világgazdasági válság amúgy is kétségessé teszi sok testvérünk számára a munkahely megtartását, és ha a nevezett módosítás érvénybe lépne, még nehezebbé válna a helyzet, mert gyakorlatilag szinte lehetetlen lenne vasárnapi munkával kiváltani a szombatit. (A munkaadóknak 50 százalék vasárnapi pótlékot kellene fizetniük.) Mindenekelőtt persze a törvénymódosító javaslat eszmei jelentősége a legnagyobb súlyú. Döntő lépés lenne „a keresztény Magyarország” megteremtése, avagy – ahogyan nemrégiben egy újságcikk fogalmazott – „a Római Katolikus Köztársaság” létrejötte felé.

Nyilvánvaló, hogy az alapvető emberi szabadságjogokat leginkább tiszteletben tartó polgári demokráciák napjai meg vannak számlálva. A világgazdasági válság nyomán kialakuló társadalmi feszültségek olyanmire felfokozhatják az erőszakot, és olyanmire kedveznek az ámító, populista diktátorjelölteknek, hogy tényleg csak Isten kegyelme nyújthatja meg még egy kicsit a szabad demokráciák fennállásának idejét.

Kedvező idő a pápaság előrenyomulásához

A pápaság stratégiája régen kész arra, hogy alkalmas időben a lehető legerőteljesebb nyomulással propagálja a maga valláserkölcsei alapokra épített társadalmi modelljét.

Meglepődve olvastam az alábbi hírt, amelyről csaknem egy év késedelemmel szereztem tudomást:

„A Nemzetközi Református Teológiai Intézet (IRTI) 2007. július 3–8-a között tartotta 7. konferenciáját Kolozsváron. A találkozó témája: »Az egyház egysége a református hagyományban« volt... A konferencia megkísérelt egy záródokumentumot kiadni. A »Minden keresztény egysége« c. záródokumentum III/3. pontja a következőkre hívta fel az egyetemes egyházat: »Felhívunk minden keresztényt arra, hogy fogadja el Róma püspökét mint az Egyetemes Egyház vezetőjét, amiként ő volt már a nagy egyházszakadások előtt is az egyház hitelesített és nem megválasztott feje...« A zárónyilatkozatot a konferencia... elutasította. Mindenesetre már maga a felvetés is jelzés értékű.” (Tatai István: Az egyház látható egységének problematikája. *Theológiai Szemle*, 2008/3., 176–177. o.)

Bár igyekszem figyelemmel kíséreni a híreket, és sok mindenhez már-már hozzászokik az ember, még-

is megdöbbenett, hogy már itt tartunk, hogy egy ilyen javaslatot egyáltalán fel lehetett vetni egy református világkonferencián. Most mindenesetre fékezően hat valami: XVI. Benedek pápának az a lépése, hogy érvénytelenítette Richard Williamson holokauszttagadó püspök kiközösítését. Rendkívül éles tiltakozások fogalmazódnak meg nem csupán zsidó vallási és világi vezetők, hanem katolikus egyházi vezetők és államférfiak részéről is. Hol van itt a tévedhetetlenség? – tehetik fel a kérdést a laikus hívők tömegei Európában a szinte záporozó súlyos kritikákat hallva, olvasva. Talán ez is a „szelek fékezése” irányába hat. Mindazonáltal nem lehet kétségünk afelől – a bibliai próféciák kijelentései alapján –, hogy végül mégis a pápaság stratégiai céljai fognak megvalósulni, míg Krisztus az Ő végső szabadításával közbe nem lép.

Az amerikai elnök, Barack Obamának az abortusztilalom feloldása irányába ható intézkedése mintha arra utalna, hogy az új elnök inkább liberális irányba húz, legalábbis egyelőre. A Vatikán mindenesetre élesen és felháborodottan minősítette Obama döntését, mondván, hogy élet és halál fölött nem lehet „a hatalom arroganciájával” rendelkezni. Talán Obamának ez az összeütközése a vatikáni érdekekkel szintén fékezi kissé a „szeleket”. Azonban jelenleg messzemenő következtetéseket levonni ebből még nem lehet.

A legnagyobb kérdés

Vajon felébrednek-e Krisztus gyülekezetében, legalábbis azok, akik csak elszunnyadtak, de nem mérültek még végleges, halálos álomba. A közelmúltban többször felhívtam a figyelmet egy bizonyágtételre, de azt hiszem helyénvaló újból és újból ezt tenni. Nem lehet jobban összegezni, megfogalmazni az idők jelei üzenetét, mint ahogy azt az Úr szolgálja tette, mintegy előre, profetikusan:

„Isten népének meg kell szívlelnie a figyelmeztést, és fel kell ismernie az idők jeleit! Krisztus jövőtelének jelei túl világosak ahhoz, hogy kételkedjünk bennük. E dolgok fényénél az igazság minden hitvallójának erőteljes igehirdetővé kellene lennie. Isten mindenkit felhív, mind a lelkészeket, mind a gyülekezet tagjait: ébredjenek! Az egész mennyben lázas tevékenység folyik. A világtörténelem hatalmas léptekkel közeledik a végéhez. Az utolsó idők veszedelmei között élünk. Nagy veszedelmek küszöbén állunk, és mi mégis alszunk. Ijesztő ez a tétlenség, a buzgalomnak ez a hiánya Isten ügyében. E halálszerű álom Sántától ered... Láttam, hogy Isten népe valamilyen változásra vár, valamely kényszerítő hatalomra, hogy megragadja őket. Azonban csalódnai fognak, mert tévednek. Nekik kell a cselekvés mezejére lépniük, ne-

kik kell megragadniuk a munkát, és buzgón kiáltaniuk Istenhez, hogy igazán megismerjék önmagukat. Az előttünk lejátszódó jelenetek elég hatalmasak ahhoz, hogy felrázzanak minket, és sürgessünk mindenkit, aki csak hajlandó meghallgatni, hogy fogadják szívükbe az igazságot. A föld már csaknem érett az aratásra... Nincs menedékünk, csak Istenben. A földnek ebben a zavarodottságában csak az élő hit ereje által lehetünk higgadtak, erősek és biztonságban... Testvéreim, ha nem használjátok ki a kegyelem e becses perceit, mentség nélkül maradtok. Ha nem tesztek rendkívüli erőfeszítést, hogy lerázzátok az álmod, ha nem bánjátok meg komolyan bűneiteket, az értékes percek hamar továtűnnek, megmérnek a mérlegen és híjával találnak titeket.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I., 246–249. o.) Az idők jelei ösztönzése azonban mégsem tud kiváltani valódi

ébredést önmagában: „Megújulásra egyedül csak az imára jövő válaszként számíthatunk... Egyesült és kitartó imádkozásra... van szükség.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I., 115., 119. o.) Emlékezzünk erre az igére: „*Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű, és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig. Ismét imádkozott, és az ég esőt adott...*” (Jak 5,17–18) Lelkünkre kell nehezednie a hatalmas, még elvégzetlen munkának is. Erre utalnak az alábbi sorok: „Szálljanak buzgó imák az ég felé, hogy késlekedjék a veszedelem, míg befejezzük a munkát, amelyet sokáig elhanyagoltunk. Imádkozzunk a lehető legbuzgóbban, majd pedig dolgozzunk imánknak megfelelően!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V., A rövidesen bekövetkező válság c. fej., új kiadás, 505. o.)

Vankó Zsuzsa

A tanulmányi bizottság állásfoglalása az újravezetéséről

Bevezetés

A küldöttgyűlés határozata alapján csak konkrétan felmerülő problémák esetén hozunk létre alkalmi, ad hoc tanulmányi bizottságot. „A vezetők felelőssége alkalmazottaik erkölcsi döntései tekintetében” témával kapcsolatos tanácsadó bizottsági határozat kapcsán felvetődött egy elvi kérdés, amelynek megválaszolása a tanulmányi bizottság állásfoglalását tette szükségessé.

Az ügyintéző bizottság *újravezetésre vonatkozó testvéreink alkalmazhatóságának kérdésében* kérte állásfoglalásra az e célra létrehozott bizottságot. A kérdés felvetői igei alapon vitatták az *újravezetés* elfogadhatóságát, erkölcsösségét. Azt igényelték, hogy amennyiben felvetésük megalapozottnak bizonyul, „a vezetők felelőssége alkalmazottaik erkölcsi döntései iránt” tanácsadó bizottsági határozat érvényesíttessék az érintett testvérekre vonatkozóan.

Mivel közösségünkben több testvér alkalmazását is kérdésessé tette az említett felvetés, arra kértük a megalakult tanulmányi bizottságot, hogy megalapozottan, elvszerűen, rövid határidőn belül készítsék el

az állásfoglalást, amit a tanácsadó bizottság jóváhagyása után közösségünk elé terjeszhetünk.

A felkérés arra vonatkozott, hogy a bizottság tisztázza az igei elveket, figyelembe véve Ellen Gould White prófétai igeértelmezését is. Az igei elvek feltárását konkrétan arra az esetre kellett leszűkíteni, amikor a házasság felbomlott, mert egy harmadik személy belépett a házastársi kapcsolatba, összetörte a házastársi kapcsolatot, és a „vétlen” tag a válás után új házasságot kötött.

A tanulmányi bizottság 2009. január 11-i dátummal a következő állásfoglalást terjesztette a tanácsadó bizottság elé:

Állásfoglalás

újravezetésre vonatkozó testvéreink alkalmazhatóságának kérdésében, amikor a házasság felbomlott – annak okán, hogy egy harmadik személy belépett a házastársi kapcsolatba, és összetörte a házastársi kapcsolatot –, majd annak a „vétlen” tagja a válás után új házasságot kötött.

A házasságok felbomlásával kapcsolatban a Biblia egyértelműen nyilatkozik:

„És hozzá mentek a farizeusok, kísértvén őt és mondván: »Szabad-é az embernek a feleségét akármikor elbocsátani?« Ő pedig felelvén, mondta: »Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremtette őket, és ezt mondta: annak-okaért elhagyja a férfiú atyját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne váltsa.« Mondták neki: »Miért rendelte tehát Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt?« Mondta nekik: »Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg nektek, hogy feleségeiteket elbocsássátok, de kezdettől fogva nem így volt. Mondom pedig nektek, hogy aki elbocsátja feleségét, hanemha parázñaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő. És aki elbocsátotat vesz el, az is házasságtörő.«” (Mt 19,3–9)

Ez a párbeszéd arról tanúskodik, hogy a farizeusok mindenáron legalizálni szerették volna az olyan válásokat, amikor egyik fél sem paráznalkodott, hanem valami más ok miatt romlott meg a kapcsolat. De az Úr Jézus Krisztus válasza így hangzott: csak a parázñaság adhat okot a válásra.

Tehát a házasságtörést az a fél követte el, aki egy harmadik személlyel megcsalta társát, így a másik fél a házasságtörésben vétlen. Jézus elítéli azt a magatartást is, amikor parázñaság nem történt, de valaki mégis elbocsátja házastársát (például elköltözik stb.), és ezzel kiszolgáltatja társát a kísértésnek (Mt 5,32).

Jézus kijelentése alapján az alábbihoz hasonló, egyértelmű esetekben nincs ok az alkalmaztatás megszüntetésére, illetve a prédikatori szolgálatból való elbocsátásra:

„Személyes tudomásom volt J. kapcsolatáról feleségével, K.-val. J. túlságosan is szerette K.-t, hiszen az asszony nem volt arra méltó. J. minden tőle telhetőt megtett az asszony megsegítésére, és minden lehetséges módon megpróbálta maga mellett tartani. Többet már nem tehetett volna. Én is kérleltem az asszonyt, és próbáltam rámutatni következetlenségére. Szívére beszéltem, hogy ne váljon el, azonban elszánt, akaratos és makacs volt, s csökönyösen ragaszkodott tervéhez... Nem J. bocsátotta el a feleségét, hanem az asszony őt. Elhagyta férjét, és hozzáment egy másik férfihez. Semmi olyat nem látok a Szentírásban, ami megtilthatná J. számára, hogy újra megházasodjék az Úrban. Joga van egy asszony szeretetéhez...” (Ellen G. White, 50. levél, 1895; *Szemelvények*, II., 320. o.)

Ellenpéldaként álljon itt egy másik eset:

„Nincs erkölcsi jogalapod arra, hogy hozzámenj L.-hez, és neki sem, hogy elvegyen téged. Sok gondot okozott feleségének, majd elhagyta őt, holott es-

küt tett neki Isten előtt, hogy szeretni és becsülni fogja, amíg csak élnek. Mielőtt az asszony elvált volna tőle, amikor még törvényes felesége volt, L. elhagyta őt három évre, majd elhagyta szívében, és udvarolni kezdett neked...”

A legkisebb engedményt sem látom a Bibliában arra, hogy megházasodjatok, noha a feleség már elvált L.-től...

Megdöbbenő számomra, hogy egy pillanatra is szóba álltal azzal a gondolattal, hogy egy olyan házasság férfi iránt mutasd ki szeretetedet, aki ilyen körülmények között hagyta el feleségét és gyermekeit. Azt ajánlom, tárd fel gondolataidat és terveidet nyíltan felelősségteljes testvéreink előtt, hogy tanácsolhassanak téged, és megmutassák Isten törvényéből, milyen hibába estél.

Mindketten áthágtátok a törvényt már a pusztán gondolattal is, hogy összeházasodhattok. Az első felvetéskor vissza kellett volna utasítani a gondolatot.” (Ellen G. White, 14. levél, 1895; *Szemelvények*, II., 321–322. o.)

Létezik olyan szemlélet, amely az újránházasodást semmilyen esetben nem tartja elfogadhatónak Rm 7,1–3-ra hivatkozva, mondván, hogy csak az özvegyesség teszi szabaddá a „feleséget”. Az adott helyen azonban Pál apostol csupán annak lehetetlenségét szemlélteti, hogy valaki az ószövetségi vallási szemlélet megőrzésével is gyakorolhatná az újszövetségi, Krisztusban való hit általi megigazulást. Ez az igeszkasz nem közvetlenül a házasságokról szól.

Egyházi szolgálatban való alkalmazás esetén az erkölcsi feddhetetlenség különösen hangsúlyos kívánalom: 1Tim 3,1–5; Tit 1,5–9. Ezért a felelős vezetőknél a lehető legkörültekintőbben kell megvizsgálni minden esetet, mindkét felet meghallgatva, Isten és a közösség iránti felelősséggel.

Mindezek alapján a jövőben sokkal nagyobb gondot kell fordítani a házasulandók felkészítésére, kiváltképpen a lelkészek és lelkészjelöltek esetében. Az alkalmazottak házassági válsága esetén pedig szükséges a mindenre kiterjedő vizsgálat, és erre az időtartamra tanácsos a szolgálatból való felfüggesztés eljárását alkalmazni.

Állásfoglalásunk tehát – summázva a választ a feltejt kérdésre – a következő: *Ha valamely alkalmazott esetében egyértelműen következett be a válás, a másik fél házasságtörése miatt, akkor élhet az újránházasodás jogával, és ezt követően is szolgálatban maradhat.*

A tanulmányi bizottság tagjai:

Csókási Pál, Egerváriné Árvai Márta,
Oláh László,

Soós Attila, Vankó Zsuzsa

Budapest, 2009. január 11.

Imaheti adományok

Imahetünket 2008. december 6–13. között tartottuk meg. Témája a *Krisztushoz visszavezető lépések* című előadás-sorozat írott változatának újbóli átgondolása volt. Az imaheti adományok képezik annak az alapnak az indulótőkét, amelyből Ellen G. White írásait, könyveit szeretnénk megjelentetni. A beérkezett összeg hárommillió-ötszázharmincezer forint volt. Ebből az összegből először a *Krisztus példázatai* c. könyvet szeretnénk kiadni, új fordításban. Ugyancsak új fordításban adjuk ki Ellen G. White életrajzát *Életünk és munkánk* címmel. A *Korszakok nyomában*

című könyv javított változata is ennek a tőkének köszönhetően jelenik meg újból a terjesztőknél. Szeretnénk felhívni a figyelmet, hogy a létrehozott alapot külön kezeljük, továbbra is lehet adományozni erre a célra. Ha valaki ezután is szeretné támogatni, kérjük, jelölje meg az adomány összege mellett, hogy Ellen G. White műveinek kiadására szánta. Az eladott könyvekből befolyt pénzt szeretnénk ugyanebbe az alapba visszaforgatni, így reményeink szerint a közeljövőben újabb könyvek megjelentetésére is lehetőség nyílik.

Köszönetnyilvánítás az eleki idősek otthona dolgozóinak

Józsi bácsi

Nem minden köszönetnyilvánítást jelentethetünk meg *Az Idők Jeleiben*, de úgy érezzük, most kivételt kell tennünk. Horváth Józsi bácsiról van szó, aki soha semmilyen tisztséget nem viselt, nem tett „nagy” dolgokat, „csak” keresztény volt, csupán a maga egyszerű módján élte derűs Krisztus-váró életét. A régi adventisták is csak a testvérét, Hajnalvári Alajost (Horváth Lajos) ismerték, aki a H. N. Adventista Egyház prédikátora volt évtizedeken át. Józsi bácsi a megpróbáló élethelyzetek ellenére is megőrizte derűjét, Istenbe vetett bizalmát, segítőkészségét. Amikor Érdre költözött, szívesen időztem a társaságában, tőle tanultam az életkereszténységet. Sajnos a körülmények nem tették lehetővé, hogy Józsi bácsi – megözvegyülve és legyengülve – a családjában töltsen utolsó éveit, így az eleki szeretetotthon adott neki szállást. Halála olyan volt, mint amikor a gyertya kialszik.

Köszönetnyilvánítás az eleki idősek otthona dolgozóinak

Ezúton mondok hálát azért a sok-sok szeretetszolgálatért, melyben édesapámat, Horváth Józsefet immár nyolc és fél év óta részesítették.

Szolgálatuk méltatására nehezen lehet szavakat találni. Édesapám ragyogó tiszta, szép környezetben töltötte utolsó éveit Önöknél. Sohasem volt elhanyagolt, ápolatlan, pedig többször előzetes bejelentés nélkül érkezünk látogatására. Ezt a hűséges szolgálatot csak azzal a bibliai idézettel lehet párhuzamba

állítani, melyet az Úr Jézus szavai tárnak elénk: „*Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtetek meg.*” (Mt 25,40) A családom és a magam nevében újra és újra megköszönöm szeretetüket, jószágukat! A jó Isten áldása kísérelje életüket, munkájukat, hogy hasznos szolgálatuk által sok örömet, gyógyulást és megelégedést szerezzenek az ott élő embertársaiknak. Isten áldja meg mindnyájukat!

Tisztelettel:
Németh Lajosné

Tab, 2008. december 16.

A magántanulóságról

Fiunkat 2002-ben, hatéves korában fogadtuk örökbe. Az azt megelőző években gyógypedagógusként dolgoztam értelmileg akadályozott (középsúlyos értelmi sérült) gyermekek óvodájában, ide hozták őt is hároméves korában a nevelőintézetből, mondván, hogy olyan fokú elmaradása van a kortársaitól, mely a speciális segítség szükségességét indokolja. Mire hatéves lett, úgy látszott, hogy a tanulásban akadályozott (enyhén értelmi sérült) gyermekek iskolájába járhat. Mivel én is sokat foglalkoztam vele, megismerhettem őt, és meg is szerettem, ezért férjemmel úgy döntöttünk, örökbe fogadjuk. Az örökbefogadási eljárás során többször is felhívták a figyelmünket arra (annak ellenére, hogy tudták, gyógypedagógus vagyok), jól gondoljuk meg a vállalásunkat, mert értelmi sérült gyermekről van szó. Mi ennek tudatában adoptáltuk őt.

2002 nyarán (az örökbefogadás évében) elköltöztünk jelenlegi lakóhelyünkre. Itt fiunk már nem speciális óvodába járt, még két éven át. Nyolcéves koráig volt lehetőségünk (akkor még ezt megengedte a törvény) elhúzni a beiskolázást. Nevelési tanácsadóban csak az óvodába járás kezdetén voltunk, ahol a gyógypedagógiai szakvélemény az átlagtól való intelligenciaeltérést már nem mutatott ki, de figyelemkoncentrációs problémákat még megállapított. Az óvodai évek gyorsan elteltek, és mi is ott álltunk az iskolaválasztás gondja előtt. Fiunk képességei nem várt mértékben fejlődtek (pl. a szókincse gazdagodott, az óvoda utolsó évében magától megtanult olvasni, jó zenei hallás mutatkozott nála és nagyon jó memória, tehát már nem igényelt gyógypedagógiai megsegítést), de mérlegelnünk kellett, hogy melyik iskolát válasszuk a lakóhelyünkön.

Azt eldöntöttük, hogy nagy létszámú osztályba semmiképpen nem szeretnénk őt járatni. Nem lakunk messze Szekszárdtól, ahol a Comenius Általános Iskolában megvalósul a kis létszámú osztályokban történő tanítás, de a mindennapos bejárás fárasztó lett volna. Városunkban kis létszámú osztályt már csak a speciális iskola tudott biztosítani (de ide már semmi nem indokolta volna a beíratást), illetve egy (csaknem nyolcszáz gyermeket befogadó) „mamutiskola” egyik tagozata, ahová lassabban tanuló, de átlagos intelligenciájú gyermekek jártak. Fiunknál úgy látszódott, hogy a tanulási tempója inkább gyors, mint lassú. Lakóhelyünk alapján abba az iskolai körzetbe tartoztunk, melyet a város legjobb színvonalú iskolájaként emlegettek (ez is egy nagy létszámú iskola). Úgy emlékszem, három tagozat indult akkori-

ban (zenei, sport- és nyelvi), ezek közül a zenei tagozat vonzónak is tűnt, de a harminc körüli osztálylétszám már annál kevésbé.

Nagyon sokat gondolkodtunk, imádkoztunk, míg arra a felismerésre jutottunk, hogy a fentiek közül egyik sem igazán jó. Végül az erősödött meg bennünk, hogy a magántanulóság lehetőségével élünk. Világossá vált az is, hogy a Comenius Általános Iskolával tudunk ebben a legjobban együttműködni. Sokat gondolkodtuk azon, hogyan tudnánk kivitelezni az itthon tanulást. Áttekintettük az időbeosztásunkat, kööttségeinket, és arra jutottunk, hogy gyermekünk délelőttöként egyik héten az apukájával (férjem két műszakban dolgozik) van otthon, másik héten pedig édesanyám vigyáz rá. Nekem a munkahelyemen töltendő munkaidő napi öt óra, ezért viszonylag hamar hazaérek, és így tudunk otthon együtt is tanulni délutánonként. Jól átgondolt szervezéssel, időbeosztással (órarend- és napi-rendtervezéssel) próbáljuk könnyebbé tenni ezt az itthoni tanulást. Ennek fontosságát hangsúlyozni kell, mert csak így tudunk valóban jól haladni a tanulással.

Talán mondanom sem kell, mekkora megrökönyödést (értetlenkedést) váltottunk ki ezzel a lépésünkkel legelőször is családtagjaink, de a tágabb környezetünkben élők körében is. Akkor is és azóta is legtöbben a közösségi létből való megfosztottság negatívumait hozták fel ellenérvként. Mi ezt többféle módon próbáltuk kompenzálni: első osztálytól kezdve zeneiskolába jár a fiunk, ahol a hangszeres foglalkozás mellett kis létszámú osztályban szolfézst is tanul, illetve zenekarban muzsikál (öt éve csellózik, tanára szerint tehetséges). Emellett amikor csak megoldható, eljár Szekszárdra, ahol az osztálytársai-val tölt most már minden héten egy-két napot. Az iskolai nagyobb szünidőkben (téli, nyári) igyekszünk gyermekeket hívni otthonunkba (általában távolabb élő gyülekezeti testvéreink gyermekeit látjuk vendégül), így kisebb gyermektáborra változik otthonunk az év néhány hetében. Ezek az alkalmak a meghívott gyerekeknek egy kis otthonról való kimozdulást, kirándulást biztosítanak, fiunk számára pedig a sok játék mellett a kortársakkal való együttlét megtanulásának helyzeteit.

Gyermekünk most 5. osztályos. Tanulmányi eredményei alapján a legjobban tanuló gyerekek közé sorolható. Sajnos a szorgalmával van némi probléma, de itt jön be fokozottan a mi felelőségünk, bölcsességünk: mennyire sikerül segíteni őt abban, hogy ezt

leküzdje. Nem hallgathatom el azt sem, hogy ő sokszor kifejezi vágyakozását az iránt, hogy többet lehessen kortársai között. Nem könnyű megértetni vele, miért jobb neki ez a helyzet a mi meggyőződésünk szerint. Ilyenkor mi is sokat töprengünk azon, valóban jól döntöttünk-e. Azonban amikor lépten nyomon hallunk az iskolákban egyre inkább megnyilvánuló erőszakról, deviáns viselkedésű gyermekekről szóló hírekről, megerősítve érezzük magunkat abban, hogy jó úton járunk. Amíg van rá lehetőségünk, ha nem is üvegburának, de mindenképpen az idegrendszerét – amennyire lehetséges – mégiscsak sok fölösleges tehertől mentesítő közegnek gondoljuk ezt a helyzetet. Védeni szeretnénk a lelkivilágát, gondolkodását a rossz befolyásoktól, az iskolákban újra és újra elhangzó, istentagadást erősítő információktól, az erkölcstelen és igazságtalan jelenetektől. Elgondolkodtató: nagyobb energia-e az, hogy otthon kell tanítani, nevelni a gyerekünket, mint ellensúlyozni az iskola sok rossz hatását. Mindezekből következik, hogy mivel többet vagyunk vele, nagyobb lehetőség van a jellemformálásra is. A tananyaggal is jobban tudunk haladni ezzel a személyre szabottabb, nagyobb odafigyelést lehetővé tevő tanulásszervezéssel.

Természetesen önmagában a magántanulói státusz nem garancia arra, hogy gyermekünk, ha kikerül ebből a viszonylagos védettségből, biztosan nem tér el rossz irányba. Sok múlik a mi hozzáállásunkon, hogy mennyire vagyunk türelmesek vele, mennyire tesszük vonzóvá számára az általunk fontosnak tartott értékrendet. Mint tudjuk, a családban a legnehezebb kereszténynek lenni. Ezt mi is sokszor megtapasztaljuk. Mindenképpen nagy iskola ez számunkra is, mert a mindennapi helyzetekben mi is jobban megismerhetjük hibáinkat, hiányosságainkat, és mint legfőbb pedagógusai gyermekünknek, akiket a legtöbbet lát, nem mindegy, milyen példát kap tőlünk. Az Istenre való utaltságunk megértését, erősítését sokszor az itthoni kihívások mélyítik.

Arról talán senkit nem kell meggyőzni, hogy a jelenlegi iskolarendszer szinte képtelen betölteni a feladatát. Amint példánkából látható, a gyermekünk teljesítménye nemhogy romlott, hanem nagyon sok visszajelzést kapunk arról, mennyire gazdag ismeretekkel rendelkezik. Szeretném bátorítani az érintett szülőket gyermekeik otthoni oktatására – akár egyénileg, akár kis létszámú csoportokban, ha többen össze tudnának állni.

Tóth Ágnes

Gyerekek a gyülekezetben

„Hol van a nyáj, amely néked adatott, a te dicsőségednek juhnyája?”

(Jeremiás könyve 13,20)

Isten több ezer éve, Jeremiás prófétán keresztül küldött üzenete nekünk is szól, ma is érvényes. Mennyei Atyánk számon kéri tőlünk azokat az embereket, akiket ránk bízott. Közöttük vannak a nyáj legkisebbjei, a gyerekek is.

Hogyan tekintünk rájuk? Mint „zavaró körülményekre”, akik megbontják az istentiszteletet rendjét, a szünetek csendjét, a délutáni órák nyugalmát? Vagy mint az igazság letéteményeseire, örökösekre, akiket megtisztelő feladatként kaptunk, hogy őket Isten hűséges szolgálóiként neveljük, alakítsuk, oktassuk a mennyei mintára: „Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká nőve ifjúkorukban;

leányaink, mint a templom mintájára kifaragott oszlopok.” (Zsolt 144,12)

„Jézus a gyermekekben, akiket hozzá vittek, kegyelmének örököseit, országának polgárait látta – férfiakat és nőket –, akik közül egyesek mártíromságot vállalnak majd Őerte. Tudta, hogy ezek a gyermekek hallgatnak rá, jóval készségesebben fogadják el Megmentőjüknél, mint sok világiás bölcs, kemény szívű felnőtt. A menny Uralkodója nem tartotta méltóságán alulnak, hogy kérdéseikre válaszoljon, és fontos tanításait gyermeki felfogóképességükhöz szabta. Elültette szívükbe az igazság magvait, amelyek majd évek múltán kikelnek, s az örök életre teremnek gyümölcsöket... A Megváltó végtelen gyengédséggel tekint a tulajdon vérén megváltott emberekre. Kimondhatatlan vágyakozással tekint rájuk. Szíve nemcsak a legjobban viselkedő gyerekek után vágyik, hanem azok után is, akiknek örökletes, kifogásolható jellemvonásaik vannak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jézus

ké egyaránt. A „nyáj kicsinyei” a nyájé – örömeivel, feladataival és problémáival együtt.

Természetesen elsősorban a szülőké a felelősség és a jutalom, amelyet nem ruházhatnak át a testvérekre, de nem kizárólag rájuk tartozik a gyerekek sorsa. A figyelmeztetés és a biztatás szavai egyaránt megszólalnak a következő sorokban:

„Nem fordítunk elég figyelmet gyermekeinkre és fiataljainkra. A gyülekezet idősebb tagjai nem vigyáznak rájuk gyengéden, együttérzéssel, arra vágyva, hogy fejlődjenek az isteni életben. Így a gyerekek nem fejlődnek eléggé a keresztény életben. A gyülekezet számos tagja – aki a múltban szerette és félte Istent – ma megengedi, hogy a hivatása teljesen lekösse őt, a véka alá rejti világosságát. Sokan el-

felejtik Istent szolgálni, és foglalkozásukat teszik vallásuk sírjává.

Ne hagyjuk ide-oda sodródni a tapasztalatlan fiatalokat, mert elcsüggednek és áldozatul esnek a körülöttük settenkedő kísértéseknek. Ez leginkább a gyülekezetek tagjainak felelőssége. Viseljék szívükön a fiatalok sorsát! Mutassák be nekik a keresztény elveket a gyakorlatban, szeretettel, türelemmel.

Hová lettek az istenfélő apák és anyák? Nagy számban kellene lenniük köztünk olyan embereknek, akik nemcsak futólag, de mélyen érdeklődnek a fiatalok iránt. Akiiket megrendít a szomorú helyzet, amelybe a fiatalok kerültek. Aki rádöbben, hogy az ellenfél minden elképzelhető eszközzel arra törekszik, hogy hálójába kerítse a fiata-

Jézus minden követőjét hívja, fiatalokat, időseket, férfiakat, nőket, szülőket és nem szülőket egyaránt, hogy szolgáljanak a gyermekekért. Hogy mivel? Idejükkal, vendégszeretetükkel, adományaikkal, anyagi javaikkal, fizikai erejükkel, ötleteikkel, gondoskodásukkal, szívességeikkel, tanításukkal, családlátogatósaikkal...

megáldja a gyermekeket c. fej.) Krisztus példáján elgondolkodva feltehetjük a kérdést: Mit vár tőlünk mennyei Atyánk ezen a téren?

Az, hogy Isten egy gyülekezetnek gyerekeket és fiatalokat adott, kiváltság és felelősség is egyszerre. Ne gondoljuk azt, hogy csak a szülőké! Szülőké és gyülekezeti tago-

dégszeretetükkel, adományaikkal, anyagi javaikkal, fizikai erejükkel, ötleteikkel, gondoskodásukkal, szívességeikkel, tanításukkal, családlátogatásaikkal...

A gyermekekért végzett szolgálat különböző lehet, de hogy mindenkinek van feladata, az egészen biztos. A cél, hogy gyermekeink megmaradjanak a gyülekezetben, és ne csak megmaradjanak, hanem megta-

lokot. Isten elvárja, hogy a gyülekezet lerázza ezt a restséget, és nézzen körül, milyen segítségre is lenne szükség ezekben a veszedelmes időkben.

Szemgyógyító írral kellene megkenni a testvéreink szemét, hogy felismerjék korunk követelményeit. Táplálnunk kell a nyáj bárányait. A mennyek Úra szemmel tartja, ki végzi gyermekeinkért és a fiatalokért azt a munkát, amelyet Ő elvár.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI., 196–197. o.)

Mi az én kötelességem, amit Isten elvár tőlem a gyermekekről és fiatalokról való gondoskodás, nevelés tekintetében?

Ha őszintén feltesszük ezt a kérdést, választ kapunk rá, személyre szóló választ. Jézus minden követőjét hívja, fiatalokat, időseket, férfiakat, nőket, szülőket és nem szülőket egyaránt, hogy szolgáljanak a gyermekekért. Hogy mivel? Idejünkkel, ven-

lálják a helyüket, hívó fiatalokká érve gyümölcsöző, szolgáló életet élhessenek, és Isten országának polgárai lehessenek.

Szabó Attiláné

(Folytatjuk)

Gyermektanítás a nyári Biblia-táborokban

Kedves Testvéreink!

Ebben az évben is szervezünk gyermektanítást a nyári Biblia-táborok ideje alatt.

Ennek a szolgálatnak komoly személyi és anyagi feltételei vannak. A gyerekosztály most is olyan testvéreket keres, akik egy-egy turnusban vállalni tudják egy csoport tanítását a délelőtti és az esti előadás ideje alatt. Komoly feladat minden korosztály esetében

úgy megszervezni a foglalkozásokat, hogy a gyerekek megismerjék Megváltójukat, és megértsék Isten üzenetét.

Mi is évek óta végezzük ezt a munkát, ezért tudjuk, hogy komoly előzetes felkészülést igényel. A táborban pedig naponkénti készenlétet, felelősséget, kiállást jelent. Tudjuk azonban azt is, hogy sok-sok örömet, tapasztalatot, áldást is ad minden fáradozás a

gyermekéért. Bizonyára közületek is sokan tapasztalták már ezt. Biztat bennünket a prófétai szó is: „Minden egyes tábori összejövetelünkön fáradozzunk a gyermekekért

és a fiatalokért. Naponta kellene gyermek-istentiszteletet vagy Biblia-órát tartanunk az arra képzett tanítók irányításával. Egyszerű szavakkal tanítsuk őket mind a Bibliából, mind a természetből... Ez óriási jelentőségű tevékenység. Ezeken az istentiszteleteken még az otthonukban keresztény tanítást kapó gyermekek is sok mindent tanulhatnak, ami később a segítségükre lesz. Ha Krisztus őszinteségével tanítjuk a gyermekeket, akkor be is fogadják az ismeretet, és amikor visszatérnek családi körükbe, drágaköveket hoznak elő szívük kincsházából... A gyermekeknek és fiataloknak tar-

tott ilyen összejövetelekre – ha helyesen vezetjük ezeket – sokan eljönnek majd, akik nem a mi hitünket vallják. A tanításokat pedig elismélik otthon is. A gyerekeken keresztül elérhetjük a szülőket is.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VI., 105–106. o.)

Tudjuk, hogy nyári táborainkban ti is pihenni szeretnétek. Megértjük pedagógus testvéreinket, akik év közben az óvodákban, iskolákban végzik munkájukat, és kimerülnek a tanév végére. Sokan őszintén bevallják, hogy úgy érzik, nincs sem ked-

vük, sem erejük nyáron is gyerekekkel foglalkozni. Ne feledjétek azonban, hogy ez minden iskolai tevékenységhez képest egészen más, több és szebb megbízás. Van-e nagyobb dolog annál, mint Isten Igéjére, szeretetére és törvényeire oktatnunk a gyermekeket és a fiatalokat? Lehet-e nagyobb

öröm annál, mint ha egy gyermek közelebb kerül Megváltójához? Isten rajtuk keresztül bennünket is gazdagít és feltölt. Jézus ma is élénk állítja a gyerme-

keket, hogy tanuljunk tőlük. Bízunk abban is, hogy ha időben hívunk benneteket, akkor az időtöket és energiátokat be tudjátok osztani úgy, hogy a nyári szolgálatra is felkészülhessetek. Gyülekezeti gyerektanítók, pedagógustestvérek és a gyülekezet prédikátora által javasolt testvérek jelentkezését egyaránt várjuk. Minden testvér szolgálatát nagyra értékeljük, hiszen ez Krisztusnak végzett szolgálat.

Anyagilag is szeretnénk támogatni a gyermektanítókat, ahogyan eddig is. Nem szeretnénk, ha az anyagiak hiánya akadályozná a jelentkezést. Ebben a törökkoppányi és a bózsvai tábor eddig is segített, állva a szolgálattevők költségeinek egy részét. Tavaly óta a gyerekosztály fizeti az olyan testvérek teljes táborozási díját, akik gyerektanítónak jelentkeznek. Az útiköltséget is kifizetjük azoknak, akik ezt igénylik. Vannak testvérek, akik a szabadságuk idején vállalnak szolgálatot a gyerekekért, ezenfelül még komoly összegeket költenek el saját pénzükből, különböző anyagokat vásárolnak, amelyeket felhasználnak a foglalkozásokon. Emiatt indokoltnak tartjuk az anyagi támogatásukat.

A gyerekek tanításához évek óta korosztályonként tanulmányfüzetet jelentetünk meg, ezt ebben az évben is szeretnénk megtenni. A tanulmányfüzetek előállításának költségei is ránk várnak. A tanítások színesebbé tételéhez, a picik foglalkoztatásához és a rossz időre való felkészüléshez szükségesek felszerelések is a gyerekosztály pénztárából lesznek kifi-

zelve (pl. színes ceruza, ragasztó, olló, színes papír stb.). Ezért kérünk benneteket, hogy adományaitok elosztásánál gondoljatok ezekre a szempontokra. A jó Isten indítson benneteket arra, hogy anyagi lehetőségeitekhez mérten támogassátok a gyerekekért végzett szolgálatot. Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani eddigi adományaitokért, és előre köszönjük anyagi, erkölcsi és személyi támogatásaitokat is. Adományaitokat leadhatjátok a tizedborítékban is, vagy a gyermekosztály támogatására kijelölt szombatiskolai adakozáskor.

A tábori gyerektanításhoz jelentkezési lapokat küldünk a gyülekezeteknek. Kérjük, hogy mielőbb jelentkezsetek, ezzel is megkönnyítve a szervezői munkát.

*Testvéri szeretettel
a gyerekosztály tagjai*

Kronológia

Két megtört, gyászoló kis öreg áll egy barlang bejáratánál, valahol Kánaánban, Mamré átellenében, Makpelah földjén. 120 éves ikrek. Édesapjukat, Izsákot helyezik végső nyugalomra a feltámadás hajnaláig. Oda, ahova 105 éve nagyapjukat, Ábrahámot is temették. Akkor 15 évesen, az Ábrahámnak adott isteni ígéretek örökösiként néztek a jövő elé. Most, több mint egy évszázad elteltével azon gondolkodnak, hogyan is teljeseznek Isten ígéretei. Ábrahámnak Isten mondta: Izsákban neveztetik néked a Mag-

Áldás lesz, és a te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei. Jákób nézi a megszáradt csontokat, és felidéződik benne egy közel 60 éve történt esemény. Ábrahám és Sára csontjaitól távolabb látja édesanyjának, Rebekának a csontjait. Valamikor ő volt az, aki az áldások csalással történő megszerzésére biztatta. „Reám szálljon a te átkod, fiam” – cseng azóta is a fülébe az ismerős hang. Mindennek 55-60 éve lehet már, és most helyezik a csontok mellé Izsák holttestét.

Ézsau is gondolataiba mélyedt. „Mit is adtam el akkor én egy tál lencséért? Itt áll mellettem a testvérem, aki megszerezte tőlem az elsőszülöttségi jogot. Van neki 11 fia, és egy lánya. Az istenfélelemnek csak a látszata valósul meg a gyermekeiben, csakúgy, mint az én gyermekeimben. József, akiben reménykedett, hogy megvalósulnak benne Ábrahám és Izsák Istenének ígéretei, már 13 éve halott. A legkisebb gyermekében reménykedik, a többiek semmivel sem különbek az én utódaimnál.” Jákób is Józsefre gondol. Milyen jó lenne, ha József élne még! Miért is kellett elküldeni őt azon a bizonyos reggelen?

A két megtört, gyászoló kis öreg elindul a sírtól. Egyik Szeir hegye felé, a másik Hebron irányába veszi az útját. Nem is sejtik, honnan is tudhatnák, hogy épp ebben az időben, talán épp ezen a napon nevezi ki az egyiptomi király, a fáraó fiatal, új miniszterelnökét, aki 10 év múlva magához veszi Jákób 70 tagú családját.

Ábrahám

100 éves korában születik Izsák. 120 évesen parancsot kap a gyermek feláldozására. Isten gondoskodik helyettesről. 140 éves korában hozat Izsáknak feleséget Mezopotámiából: Isten a damaszkuszbeli Eliézer közreműködésével választja ki, és hozza el Rebekát. Amikor Ézsau és Jákób megszületik, 160 éves. 15 évvel később, 175 éves korában hal meg.

Izsák

20 éves, amikor apja, Ábrahám elhívja a „közös áldozatbemutatásra”. Aktív részese a hitpróbának.

40 éves korában nősül, 3 évvel édesanyja halála után. 60 éves, amikor az ikrek születnek. 15 évvel később helyezi Sára csontjai mellé Ábrahám holttestét. 130 éves korára teljesen megvakul. Ekkor küldik el feleségével közösen otthonról a 70 éves Jákóbot Mezopotámiába – Ézsau miatt, és azért, hogy ne a kanaániták közül vegyen magának a „gyermek” feleséget.

Mintegy 22 évvel később, 152 évesen találkozik újra Jákóbbal. 167 éves, amikor Jákób gyermekei Józsefet eladják. Ezután még 13 évet él, és soha nem tudja meg, mi lett Józseffel.

Jákób

15 éves, amikor Ábrahámot temetik. Mintegy 60 éves korában csalással megszerzi az elsőszülöttségi jogot. 70 éves korában megy el otthonról. 90 éves, amikor József születik. 107 éves, amikor eltűntetik Józsefet. Csak 23 évvel később tudja meg, hogy József él. 130 évesen áll az Egyiptomi fáraó elé. További 17 évet él Józsefnél Egyiptomban, Gósen földjén, 147 éves korában hal meg.

- mj -

Ferenczy Károly: Ábrahám áldozata, 1901 (Magyar Nemzeti Galéria)

Bemutatkozik a magnósosztály

Beszélgetés Vájsz Balázssal

– *Magnósosztályról beszélünk még mindig, pedig a hanghordozó eszközök között egyre inkább háttérbe szorult a mágneses szalagra rögzítés. Azért még készítenek magnókazettákat is?*

– A „magnósosztály” elnevezés helyett egy ideje már a kicsit tágabb értelmű „központi hangfelvételi-kiadó” elnevezést használjuk a kiadványainkban. Éppen azért, mert az utóbbi két-három évben az általunk forgalmazott hanganyagok nagyobb része már valamilyen digitális hordozón jut el az emberekhez. Az utóbbi időben egyébként a felvételeinket már inkább csak audio-CD-n, MP3-CD-n, vagy pendrive-on adjuk ki, kazettát már csak a régebb óta futó sorozatokból készítünk, amelyeknek a korábbi részei kazettán is megjelentek – például *A Biblia 66 könyve* sorozat. A digitális hanghordozók – csekély hátrányuk ellenére – sokkal jobb minőségűek, könnyebben kezelhetők, olcsóbbak, és talán tartósabbak is, mint a kazetta, ezért tulajdonképpen mindenkinek – a vevőknek és nekünk is – jobb, ha ezeken tesszük hozzáférhetővé az előadásokat. Egyébként időről időre meg szoktam nézni a nagyobb áruházakban, szupermarketekben, hogy mennyibe kerülnek az olyan hordozható lejátszók, amelyek CD-t és MP3-at is lejátszanak. Legutóbbi tapasztalatom az volt, hogy tízezer forint alatt is már bőséges a kínálat ezekből a készülékekből, sőt a rádiós, kazettás, audio/MP3-CD-s hordozható készülékek is megfizethetők, szintén tízezer forint körüli összegtől már kaphatók. Érdemes tehát váltani.

– *A hang- és videofelvételek készítése, archiválása és forgalmazása a 20. századtól kezdődően ugyanúgy – ha nem hangsúlyosabban – az evangéliumi munka része, mint a könyvevangélista szolgálat. Te miben látod ennek a szolgálatnak a jelentőségét?*

– Egyértétek. Bár nem szerencsés összehasonlítani a könyvterjesztéssel, de a hanghordozók annyiban mindig is nagy előnyt élveztek, hogy más elfoglaltságok mellett is hallgathatók, és rohanó világunkban ezekkel talán jobban megszólíthatjuk az embereket – hogy a kezdeti érdeklődés után kezükbe vegyenek egy-egy vaskosabb könyvet. Nemrég olvastam ezzel a témával kapcsolatban Ellen White-től néhány megdöbbentő kijelentést: „Nagymértékben a kiadóink

végzik majd el Jelenések 18. fejezete angyalának munkáját, aki nagy hatalommal száll le az égből, s bevilágítja dicsőségével a Földet. Komoly felelősség nyugszik kiadóink vállán, hiszen világosságot kaptak Istentől, és a világ figyelmeztetésére hivatottak. Isten az ige szolgálival együtt kiadóink vezetőit, a folyóiratok kiadóit és a könyvek elkészítőit tartja felelősnek embertársaik lelki üdvéért.”¹ Természetesen a „kiadók” közé joggal tartozhat a hanghordozók kiadását végző osztály is, csak ez a terület abban az időben még nem létezett.

– *Hogyan végzitek a munkátokat? Milyen nehézségekkel küzd az osztályotok?*

– Az osztálynak két főállású dolgozója van, és néhány bedolgozó, akik segítenek lépést tartani a felszaporodott feladatokkal. Talán a jó Isten kegyelméből ez év végére teljesülhet az álmunk, hogy három főállású dolgozónk legyen, s így előrébb is tudjunk lépni, ne csak a szinten tartást produkálhassuk. Amióta megnövekedett a digitális hanghordozók iránti igény, mi is igyekeztünk magasabbra tenni a mércét. Ez sok olyan apró, de annál időigényesebb dolgot jelent, amit a legtöbb esetben észre sem vesznek. Ilyen például az előadások megvágása, ami rengeteg időt és energiánkat emészti fel, viszont nagyon fontos, mivel hanganyagaink előben készülnek, nem stúdiókörülmények között, ahol egy-egy elrontott szó nál vagy mondatnál újra lehet kezdeni az egészet. Az élő felvételeknél ezért elengedhetetlen az utómunka, ami sajnos a legtöbb esetben kétszer-háromszor annyi időt vesz igénybe, mint az adott előadás időtartama. Ez talán fölöslegesnek is tűnhet, de tény, hogy ami egy élő előadás alkalmával a helyszínen ülve nem tűnik fel, az a felvételen már zavaró is lehet. Gondoljunk csak bele, mi lenne, ha könyveinket úgy adnánk ki, ahogy a szerző leírja, anélkül, hogy átolvassuk egy vagy több hozzáértő, aki kijavítja a nyelvtani, helyesírási, stilisztikai hibákat. Az osztály nehézségeit tekintve hosszú listát tudnék sorolni, de ennek talán nem sok értelme lenne, hiszen „él az Úr, aki előtt állunk”, így tehát van, aki kezében tartja az ügyeinket, nincs mitől tartanunk. Igazából egyetlen dolog van, amiben közösségünk tagsága esetleg a segítségünkre lehet, ez pedig a hanganyagok terjeszté-

se – hiszen nemcsak bennünket hívott el Isten az evangélium terjesztésére, hanem a testvéreinket is. Sajnos sok esetben az előadásokra járó érdeklődők sokkal, de sokkal nagyobb lelkesedéssel terjesztik a CD-eket, kazettákat, mint hittestvéreink. Ellen White pedig a következőket írja: „A gyülekezet tagjaira nézve megtiszteltetés, ha a közelükben alapítanak kiadványállalatot, mert az Úr különleges eszköze az.”² Igazából nem is – vagy csak kismértékben – lenne szüksége az osztályunknak az adományokra, ha a testvérek kicsit több energiát fektetnének a kiadványaink továbbadásába. Nekünk sem az a célunk, hogy adományokra szoruljunk, hanem az, hogy minél több emberhez eljusson az evangélium a kiadványainkon keresztül.

– *Tevékenységeitek segítője vagy akadályja az előadások internetes hozzáférhetősége? Arra gondolok, hogy ezt a tevékenységet csak megfelelő anyagi háttérrel lehet folytatni, amihez a tőkét az eladott hanganyagokból befolyt összeg szolgáltatja. Most, hogy sok előadás ingyen is letölthető az internetről, veszélybe került a működőképességetek. Vagy rosszul tudom?*

– Valóban ez a helyzet. Azonban ez csak az érem egyik oldala. Nekünk elsősorban az a lényeges, hogy az emberekhez eljussanak a hanganyagok, bármilyen formában. Az internet a lehető leggyorsabb mód erre, ez vitán felül áll. Személyes meggyőződés, hogy közösségünknek sokkal nagyobb hangsúlyt kellene fektetnie az internetes munkára. Mondom ezt annak ellenére is, hogy ezzel anyagi szempontból magunk ellen beszélünk. A legjobb megoldás talán az lenne, ha úgy tudnánk működni, hogy a fennmaradásunk ne a bevételeinktől függjön. Így talán az amúgy sem magas árakat még tovább lehetne mérsékelni. Az szerintem nem kérdéses – különösen nem a fenti Ellen White-idézetek fényében –, hogy ez a munka nagyon-nagyon fontos napjainkban, kevéssel Jézus második eljövetele előtt, tehát az osztályunknak működni kell. Sajnos az a színvonal, az az igényesség, amelyet napjainkra elértünk, már régen nem tartható fenn úgy, hogy ezt valamilyen munka mellett, másodállásban végezzük. Viszont a minőséget elmozdítani szerintem csak egy irányba szabad: felfelé – lefelé semmiképp sem. A jelenlegi bizonytalanabb anyagi helyzetet tehát úgy próbáljuk meg kezelni, hogy például az internetre gyengébb, de még hallgatható minőségben kerülnek fel az előadások. Annak viszont, aki hajlandó áldozni a kiadványunk megvásárlására, jobb minőséget tudunk kí-

„Komoly felelősség nyugszik kiadóink vállán, hiszen világosságot kaptak Istentől, és a világ figyelmeztetésére hivatottak. Isten az ige szolgálóival együtt kiadóink vezetőit, a folyóiratok kiadóit és a könyvek elkészítőit tartja felelősnek embertársaik lelki üdvéért.” Természetesen a „kiadók” közé joggal tartozhat a hanghordozók kiadását végző osztály is...

nálni, szerintem még mindig nagyon alacsony áron: MP3-CD-n vagy pendrive-on előadásokként 50–150 forint/előadás. Ezzel ráadásul Isten művét támogatja. Ingyen nem adhatjuk a CD-eket, kazettákat, mert az a bizonyágtételekkel is ellentétes volna. Mellesleg a saját tapasztalatom szerint is mindenki jobban megbecsüli azt, amiért valami kis pénzt ad, annál, amit in-

gyen osztogatnak. Azok, akik megvásárlás helyett inkább az egymás felvételéről való másolatot választják – sőt terjesztést is, a tudtunk nélkül –, tulajdonképpen a működésünket, illetve fennmaradásunkat veszélyeztetik. Ezt a felhívást újabban minden CD-re rá is írjuk. Aki rászoruló, nyugodtan keressen meg minket, mert mindig is nyitottak voltunk a kedvezményekre azok iránt, akik valóban rászorulnak. A hanganyagok ára gyakorlatilag a felére-harmadára csökkent a kazettás korszakhoz képest, ezért azt hiszem, joggal várhatjuk el, hogy legalább a testvéri közösség tekintse lelkiismereti köte-

lezettségének, hogy hivatalosan vásárolja meg a hanghordozóinkat. A könyvkiadónk is bezárhatna, ha a könyveket fénymásolnák.

– *Tapasztalatból tudom, hogy a Keresztény Advent Közösség hanganyagai, az evangelizációs felvételek és a gyülekezeti igehirdetések is keresettek az országban. Mit tudtok tenni annak érdekében, hogy minél több emberhez eljusson az evangélium ebben a formában is?*

– A budapesti gyülekezetek igehirdetései közül a Széchenyi-hegyi és a zugligeti hanganyagok jutnak el hozzám, a többi én is az internetről töltöm le, már ha tudom... A tavalyi Biblia-konferenciára készítettünk egy válogatás CD-t, amire a hanganyagokat az ország-szerte tartott szombati igehirdetésekből szedtem össze, sokszor nem kis nehézségek árán. Néha azt érzem, mintha nem egy csónakban eveznénk... Van olyan gyülekezet, amelynek a szombati hanganyagaiért már lassan egy éve könyörgök, de még mindig nem kaptam meg. Ez azért szomorú, mert a tavalyi válogatás CD-nek is nagyon örültek a testvéreink, barátaink. Az ára is igen kedvező volt, 400 forintért lehetett megvásárolni a 20 igehirdetést tartalmazó CD-t. Ez azt jelenti, hogy egy hanganyag ára 20 forint! Azt hiszem, ha valaki erre is azt mondja, hogy drága, akkor arra már csak a karomat tudom széttárni... Az anyagok jobb terjesztéséért mi jelenleg többet tenni nem tudunk, mert egyszerűen nincs rá több energia. Már régóta próbálunk nagyobb figyelmet szentelni a reklámnak, marketingnek, de sajnos a sok minden mellett

a legtöbbször elsikkad ez a rész. Az osztályunk működési strukturáltsága ugyanis hagyományosan főleg csak a gyártástechnológiára terjed ki – hiszen ez több területet is magába foglal –, és kevésbé a terjesztésre. Pontosabban erre is, de ezt évek óta nem tudjuk fejleszteni. Az árusítási helyszíneink évek óta ugyanazok, ami nem kevés, de ezen a téren is bőven lehetne fejlődni. Van rengeteg elképzelésünk, hogy mit és hogyan kellene, de amíg csak ketten vagyunk főállásban, addig egyszerűen nem tudunk a terjesztési területért többet tenni. Osztályunk dolgozói olyan munkaterületeket látnak el, amelyeket a világban több cég végez el külön-külön profi szakemberekkel: hangmérnökökkel, grafikusokkal, nyomdákkal, gyárakkal, marketing-szakemberekkel. Továbbra is áll az ajánlatunk – amelyet évekkel ezelőtt hirdettünk meg, többek között ennek a lapnak a hasábjain is –, hogy annak, aki szeretné terjeszteni a kiadványainkat, bizományba is adunk anyagokat kedvezményrel, készpénzes fizetés esetén pedig még nagyobb kedvezményt tudunk ajánlani. Sajnos ezzel a lehetőséggel eddig nagyon kevesen éltek,

pedig akár nulla anyagi befektetéssel is kitermelhető annyi haszon, amiből aztán visszaforgatva saját készletet lehet kialakítani. Régóta szeretnénk iskolákat, intézményeket megkeresni a felvételeinkkel, de sajnos eddig erre sem volt szabad kapacitás.

– *Van-e valamilyen kérésed, amellyel szeretnéd megszólítani a közösséget a magnóosztály nevében?*

– Megint csak Ellen White-ot idézhetem: „*Testvéreim, az Úr örülni fog, ha teljes szívvel hozzáláttok, hogy kiadóinkat imáitokkal és javaitokkal támogassátok. Imádkozzatok minden reggel és este, hogy elnyerhessék Isten leggazdagabb áldásait. Ne bátorítsátok a bírálatot és a panaszkodást.*”³

Makra Jenő

JEGYZETEK

1 *Bizonyságtételek*, VII., 140. o. (az angol nyelvű kiadás lapszáma szerint).

2 Uo., 182. o.

3 Uo., 182–183. o.

Velünk történt

Születések

Horváth Gábor és Kántor Boglárka gyermeke:

Kántor-Horváth Ambrus, 2008. december 13.

Lázár Attila és Lázárné Nagy Andrea gyermeke:

Lázár Eszter Margaréta, 2009. január 8.

Oláh Tamás és Oláhné Szilágyi Mónika gyermeke:

Oláh Zsófia, 2009. január 8.

Poór Balázs és Poórné Kiss Eleonóra gyermeke:

Poór Anna Gréta, 2009. január 3.

Vájsz Balázs és Vájszné Kollár Magdolna gyermekei:

Vájsz András, Vájsz Bálint, 2009. február 15.

„*Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká nőve ifjúkorukban, leányaink, mint a templom mintájára kifaragott oszlopok.*” (Zsolt 144,12)

Keresztségek

• 2008. november 11., Miskolc:

Király István (Miskolc)

Rakaczkine Piskóti Zsuzsanna (Miskolc)

Kiska Edéné (Miskolc)

Tizedes Piroska (Miskolc)

Havril Zsuzsanna (Miskolc)

Borsodi Ibolya (Miskolc)

Király István (Miskolc)

• 2008. november 16., Zugliget:

Kalina Judit (Zalaegerszeg)

• 2009. január 18., Zugliget:

Nagyné Török Zsuzsanna (Bp., Széchenyi-hegy)

Istvánffi Péterné (Bp., Benczúr utca)

Szívós Tibor (Bp., Zugliget)

Dunai Péter (Bp., Zugliget)

• 2009. január 24., Miskolc:

Hudák Hajnalka (Mátészalka)

Czipáné Kiss Anna (Nyíregyháza)

Rakaczki Gyula (Miskolc)

Szatomári Ferencné (Miskolc)

Kalinka Erika (Kazincbarcika)

Kalinka Béla (Kazincbarcika)

„*Boldog, akinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében.*” (Zsolt 146,5)

Elhunytak

Kiss Lászlóné, 2008. január, Nagyveleg

Juhász Györgyné, 2008. július, Nagyveleg

Szlaboda Lászlóné, 2009. január, Nagyveleg

Horváth József, 2009. január, Elek

„*Olyan az ember, mint a lehelet, napjai, mint az átfutó árnyék.*” (Zsolt 144,4)

Előfordulhat, hogy az adatok továbbításának hiányában valakinek a neve nem szerepel, vagy csak késve tudjuk megjelentetni az eseményt. Szeretettel kérjük a gyülekezetvezetőket és a lelkészeket, hogy a gyülekezeteiket érintő események híreit juttassák el a zugligeti titkárságra.